

## Λ. ΑΝΤΡΕΓΙΕΒ

### ΟΙ ΜΑΥΡΕΣ ΜΑΣΚΕΣ

Επίσημη παρουσία της στον πλανήθηκε από την παραγγελία της Εθνικής Στρατιωτικής Αρχής για να μάθει την πραγματική φύση της παρουσίας της στην χώρα. Τον ίδιο μέρα, ο Πρωθυπουργός Κωνσταντίνος Καραϊσκάκης, που είχε παραγγελθεί να παρακολουθήσει την παρουσία της στην χώρα, έφυγε για την Αθήνα, όπου θα συναντηθεί με τον Πρόεδρο της Δημοκρατίας και τον Υπουργό Εξωτερικών.

A ANTIPERIEB

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΛΟΡΕΝΤΖΟ, δούκας ντί - Σπαντάρο.

Ο γελωτοποιός ΕΚΚΟ.

ΝΤΟΝΝΑ ΦΡΑΝΤΣΕΣΚΑ, γυναίκα του Δούκα Λορέντζο.

ΣΙΝΙΟΡ ΚΡΙΣΤΟΦΟΡΟ, φύλακας της δουκικής οίναποθηκής.

ΠΕΤΡΟΥΤΣΙΟ, οίκονόμος.

ΚΥΡΙΟΙ ΚΑΙ ΚΥΡΙΕΣ, της άκολουθίας του Δούκα και της γυναίκας του.

ΟΙ ΜΑΣΚΕΣ, ποὺ έπροσκάλεσε δούκας Λορέντζο.

ΟΙ ΜΑΥΡΕΣ ΜΑΣΚΕΣ, ποὺ δούκας Λορέντζο δὲν έπροσκάλεσε.

Ο Ραψωδός ΡΟΜΟΥΑΛΤΟ.

ΜΟΥΣΙΚΟΙ

ΥΠΗΡΕΤΕΣ

ΧΩΡΙΚΟΙ

## ΟΙ ΜΑΥΡΕΣ ΜΑΣΚΕΣ

### ΠΡΑΞΗ ΠΡΩΤΗ

### ΕΙΚΟΝΑ ΠΡΩΤΗ

Μία πλούσια μὲ διλοκάνυνδρη ἐπίπλωση σάλα, σ' ἔτα παλὴδ  
ἀρχοντικὸ πύργο. Παντοῦ τοιχογραφίες, ἐδῶ καὶ ἐκεῖ μερικὰ παλῆ  
σκοτεινιασμένα πορταῖτα, ὅπλα καὶ ἀγάλματα. "Ολα λαμποκοποῦν  
ἀπὸ τὸ χρυσάφι, ἀπ' τὰ χτυπητὰ χρώματα τῶν μωσαϊκῶν, ἀπ' τὴ  
λεπτὴ διαφάνεια τῶν χρωματιστῶν τζαμιῶν. Άριστερὰ καὶ λίγο πρὸς  
τὸν τοῖχο τοῦ βάθος, τοία μεγάλα μισογοτήνικὰ παράθυρα μὲ  
μισοτραβηγμένα τὰ βαρειὰ χρυσοκέντητα παραπετάσματα. Σχηματί-  
ζονται δρομογόνοι δ τοῖχος αὐτὸς τραβάει στὸ βάθος ὡς ἐκεῖ ποὺ  
χωρίζεται ἡ σάλα σὲ διπλῆ σειρὰ μαρμαρένιων χαμηλῶν κολόνων,  
ὅπου κεῖται τὸ ἐπάρω μέρος τοῦ χτίριον. Πίσω ἀπ' τὶς κολόνες  
φαίνεται δ πολὺ φωτεινὸς καὶ εὐρύχωρος προθόλαμος. Δεξιὰ φαίνε-  
ται μιὰ τεραστία θύρα τῆς κυρίας εἰσόδου. Ἐκεῖ ὅπου δ τοῖχος  
χάνεται στὸ βάθος, ἵσα κατάντυκον στὸ θεατή, βρίσκεται μιὰ πλατειὰ  
μαρμαρένια σκάλα μὲ βάρδον σκαλιστὸ κάγκελο. Στὸ ὕψος τῶν  
μαρμαρένιων κολόνων ἡ σκάλα στρίβει δεξιά, ὅπου βρίσκονται τ'  
ἄλλα διαμερίσματα. Στὸν τοῖχο δὲ πάνω ἀπὸ τὶς κολόνες μερικὰ  
μικρὰ παραθυράκια μὲ χρωματιστὰ τζάμια, ποὺ τὰ διαπερτᾶ ἔτα  
παράξενο λαμπερὸ καὶ δυνατὸ φῶς.

"Ἐξαπολονθοῦν οἱ τελευταῖς βιωσικὲς ἑτοιμασίες γιὰ τὸ μπάλο.  
"Ολα εἶνε κατάφωτα ἀπὸ τ' ἀπειράριθμα καντιλένια καὶ λυχνάρια μὲ  
θαυμαστὰ καὶ δμορφα σχήματα, ποὺ φίγουν ἐκθαμβωτικὸ φῶς  
ἀπάνω σ' δλα. Μερικοὶ **ΥΠΗΡΕΤΕΣ** μὲ πλούσια ἄλλ' δμοιόμορφα  
κονστούμια τρέχουν ἀπάνω πάτω, πότε ἀνάβοντας καινούργια φῶτα,  
πότε τραβῶντας πρὸς τὸ βάθος καιμιὰ βαρειὰ πολυθρόνα καὶ ἐκενθε-

ρώνοντας τὸν τόπο γιὰ τὸ χορό. Κάποτε, σὰν νὰ θυμοῦνται κάτι ἀγίνωτο ἀκόμη, μερικοὶ ἀπ' αὐτοὺς στηλώνουν τὰ βλέμματα πρὸς τὰ ἐπάνω ἢ πρὸς τὴν θύρα τῆς εἰσόδου καὶ ἡ συγκρατημένη μὰ πολνάσχολη φωνὴ τοῦ Οἰκονόμου Σινιδὸς ΠΕΤΡΟΥΤΣΙΟ, ἔντείνει τὴν ταραχὴ καὶ τὴν βία τους. Ὡς τόσο ὅλοι εἶνε εὖθυμοι: κι αὐτὸς δὲ Σινιδὸς ΠΕΤΡΟΥΤΣΙΟ, καὶ οἱ ὑπηρέτες, πὸν καθὼς περιοῦν ἀνταλλάζονται στειρότητες καὶ μικρὰ καὶ βιαστικὰ χαμόγελα. Ἀπ' ὅλους ὅμως εἶναι πιὸ εὖθυμος δὲ νεαρὸς ΛΟΡΕΝΤΖΟ, ὁ ἱγεμονεύων δούκας τιτὶ-Σπαρτάρο. Ὑψηλός, κομψός, ἄλγος ρωκέλης, τρυφερός, περιποιητικὸς καὶ γλυκόλογος πρὸς ὅλους, περιέρχεται ἐλαφρὰ τὴ σάλα καὶ καίει ὀλόκληρος ἀπὸ προκαταβολικὸ ἐνθουσιασμό. Δίνοντας διαταγές καὶ χορατεύοντας τὸν ὑπηρέτες μὲν χαρούμενες πραγμὰς καὶ ψευτοθυμωμένες χειρογομίες, φίγει καθὼς περιάλει εὐτυχισμένα χαμόγελα στὴν ὅμορφη ΦΡΑΝΤΣΕΣΚΑ, στὴ νεαρὴ γυναίκα του, καὶ ἐκείνη ἀποκρίνεται μὲν βλέμματα γεμάτα τρυφερότητα κι ἀγάπη. Κάμποσες ΚΥΡΙΕΣ καὶ ΚΥΡΙΟΙ ποὺ ἀποτελοῦνται τὴν ἀκολουθία τοῦ δούκα καὶ τῆς γυναίκας του, κι αὐτοὶ ἐπίσης δὲν μένουν δίχως δουλειά. Μερικοὶ σὰν τὸ νεαρὸ δούκα ἐτοιμάζονται μὲν χαρὰ καὶ ἀνησυχία νὰ ὑποδεχθῶνται καλεσμένους, ἄλλοι πάλι ἐπωφελούμενοι τῆς εὖθυμης ταραχῆς, ἀνταλλάζονται ἐρωτικὰ βλέμματα, προσεκτικὰ σφιξίματα χειρῶν, γοργὰ καὶ αὐθάδικα ψιθυρίσματα στὰ ποκκινισμένα αὐτάκια. Κάπου ψηλὰ ἐτοιμάζονται γιὰ τὸ μπάλο οἱ ΜΟΥΣΙΚΟΙ: φτάνοντας ἥχοι κομμένης μουσικῆς, κι ἀξαφρα κάποιος ὀρχίζει νὰ τραγουδῇ μὲ θερμὴ κι ὅμορφη φωνὴ βαρύτορον. Μὰ τὸ τραγοῦδι σχεδὸν ἀμέσως τελειώνει σὲ γέλοιο, — φαίνεται πῶς καὶ κεῖ ἐπικρατεῖ εὖθυμία καὶ χαρά. Ἐπάνω στὸ χαλί, μπρὸς στὸ ἀγαμένο τζάκι, ξαπλώθηκε τὸ σκυλί τοῦ δούκα, ἔνα πελώριο Σάν-Μπερνάρ, καὶ γλαρουκούμαται μέσα σὲ γλυκειὰ νάρκη. Ἐπάνω στὴ σκάλα, δχι πολὺ ψηλά, κάθεται δρελωτοποιὸς τοῦ δούκα, δὲ ΕΚΚΟ, καὶ μιμούμενος τὸν ἀφέντη του, δίνει διαταγές, μὰ δλα τὰ φέρνει στὸ κωμικό.

**ΠΕΤΡΟΥΤΣΙΟ** "Αν θὰ ἔξακολουθήσῃς νὰ κουνιέσαι τόσο γρήγορα Μάριο, σίγουρα σὲ λίγο θὰ γίνης ὁ παπποῦς τοῦ ιδιού τοῦ ἔαυτοῦ σου. Εμπρός! Εμπρός!

**ΜΑΡΙΟ** Μὰ Σινιδὸς Πετρούτσιο καὶ τὸ καλίτερο ἄλογο τοῦ δούκα δὲν τρέχει τόσο γρήγορα σὰν καὶ μένα.

**ΕΝΑΣ ΥΠΗΡΕΤΗΣ** Σάν τὸ δαγκώνουν οἱ μυῖγες.

**ΑΛΛΟΣ ΥΠΗΡΕΤΗΣ** Ἡ σὰν τοῦ χαιδεύη τὰ πλευρὰ τὸ καμουτσίκι.

**ΠΕΤΡΟΥΤΣΙΟ** Ἐμπρός! Ἐμπρός!

**ΛΟΡΕΝΤΖΟ** Ἔδω, ἐδῶ ἀκουμπίστε το. Μήπως δὲν βλέπετε τὶ σκοτεινὴ ποὺ εἶναι αὐτὴ ἡ γωνιά; Τίποτε τὸ σκοτεινό, σινιόρε Πετρούτσιο, τίποτε τὸ σκοτεινό!

**ΕΝΑΣ ΚΥΡΙΟΣ** (Σὲ μιὰ κωρία). Μᾶς πήραν καὶ τὴ στερνή μας γωνιά, — μ' αὐτὸ δὲν θὰ πῆ πώς δὲν θὰ σᾶς φιλήσω ἄλλοι.

**Η ΚΥΡΙΑ** Στὸ σκοτάδι θᾶναι πολὺ δύσκολο νὰ μὲ βρῆτε.

**Ο ΚΥΡΙΟΣ** Στὸ σκοτάδι ὁ ἀπλώσω πιὸ πολὺ τὰ χέρια καὶ θ' ἀγκαλιάσω ὅλη τὴ νύχτα.

**ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΚΥΡΙΟΣ** Θάχετε πλούσιο κυνῆγι, Σινιόρ Σύλβιο.

**ΕΚΚΟ** (Φωνάζοντας). Μάριο, Κάρλο, Πιετρό, γρήγορα ἔνα κερί κάτω στὴ μύτη αὐτοῦ τοῦ Σινιόρ! Πεθαίνει ἀπὸ φόβο μὲς στὸ σκοτάδι.

**ΦΡΑΝΤΣΕΣΚΑ** (Ἐρωτικὰ στὸ δούκα). Ἀγαπημένε μου, ἀκριβέ μου, ἀσύγκριτέ μου! Μ' ἀρέσει τόσο πολὺ τὸ νέο σας κοστοῦμι. Μέσα σ' αὐτὸ φαίνεσθε σὰν τὴν ἀχτίδα τοῦ ἥλιου ὅταν διατερνᾶ τὰ ψηλὰ παραθύρα τῆς ἐκκλησιᾶς μας, κ' ἐγὼ γεμάτη ἔκσταση ἀντικρύζω τὴ θεία δμοφρία σας.

**ΛΟΡΕΝΤΖΟ** Εἴσαι ἔνα τρυφερόλουλονύδι, Φραντσέσκα. Εἴσαι ἔνα τρυφερό λουλούδι κι ὁ ἥλιος εἶναι θραυστὸς σὰν σὲ φιλῆ. (Τῆς φιλεῖ μὲ σεβασμὸ καὶ τρυφερότητα τὸ χέρι καὶ ξάφρου μὲ πλαστὴ φρίκη ἀποτείνεται στὸν οἰκονόμο). Καὶ ὁ Πύργος; Σινιόρ Πετρούτσιο, καὶ ὁ Πύργος; Θὰ προστάξω νὰ σὲ καθίσουν στὸ κοντάρι σὰν ἔνα ἀβάπτιστο Τούρκο, ἀν ἔξεχασες νὰ τὸν φωταγωγήσης!

**ΠΕΤΡΟΥΤΣΙΟ** Εἶνε φωταγωγημένος.

**ΛΟΡΕΝΤΖΟ** Φωταγωγημένος! Πῶς τολμᾶς νὰ ἐκφράζεσαι ἔτσι, σινιόρ; Πρέπει ν' ἀνάβῃ, νὰ λαμπτοκοπᾶ, πρέπει νὰ ὑψώνεται ο πρὸς τὸ μαῦρον οὐρανὸ σὰν μιὰ πελώρια πύρινη γλῶσσα.

**ΕΚΚΟ** Πὰ — Πά, Λορέντζο, μὴ δείχνεις τὴ γλῶσσα στὸν οὐρανό, γιατὶ ἀλλοιῶς θὰ σ' ἀποκριθῇ μ' ἔνα φάσκελο.

**ΛΟΡΕΝΤΖΟ** Μὴ μὲ δυσαρεστεῖς μὲ τ' ἀστεῖά σου, μικρὲ μου φίλε, ἐγὼ περιμένω μιὰ φωτεινὴ γιορτή, καὶ στὴ ψυχή μου φέρνει πόνο τὸ τσουχτερὸ πείραγμά σου. Τίποτε τὸ σκοτεινό, Ἐκκό, τίποτε τὸ σκοτεινό!

**ΕΚΚΟ** Τότε έάλε φωτιὰ καὶ στὰ μαλλιὰ τῆς γυναίκας σου, εἶνε πάραπολὺ μαῦρα, Λορέντζο, πάρα πολὺ μαῦρα!

**ΦΡΑΝΤΣΕΣΚΑ** Ἐλεεινὲ γελωτοποιέ! Ἔδω πέρα εἶναι τόσες ὄμορφες

κυρίες — δὲν θὰ βρεθῇ λοιπὸν καμμιὰ νὰ κάνῃ νὰ τὴν ἔρωτευθῆ αὐτὸς ὁ ἄδηλος γελωτοποιός;

**ΠΡΩΤΗ ΚΥΡΙΑ** Είναι καμπούρης.

**ΔΕΥΤΕΡΗ ΚΥΡΙΑ** Πρὸιν σὲ φιλήσῃ θὰ νοιώσης τὴν μύτη του νὰ σὲ σουβλίζῃ σὰ νάταν ξίφος.

**ΚΥΡΙΟΣ** Στὴν καρδιά σας ἀπάνω τσαλίζονται ὅλα τὰ ξίφη, σινιόρα.

(Μπαίνει ἔνας ψηλὸς σὰν κοντάρι, πάρα πολὺ ἀδύνατος κύριος, μὲ πρεμαστά, λέει κ' εἶναι πάντα βρεμένα, μουστάκια. Μοιάζει μὲ τὸν Δόν - Κιχώτη. Ἀποτείνεται σκυμπωπά στὸν Δούκα.)

**ΚΡΙΣΤΟΦΟΡΟ** Πρέπει νὰ σᾶς ἀναγγείλω μιὰ φοβερὴ εἰδῆση, σινιόρ.

**ΛΟΡΕΝΤΖΟ** Τὶ πρᾶγμα; Μὲ τρομάζετε, Σινιόρ Κριστόφορο.

**ΚΡΙΣΤΟΦΟΡΟ** "Έχω λόγους νὰ φαντάζωμαι, σινιόρ, πῶς δὲν μᾶς φτάνει οὕτε τὸ κρασὶ τῆς Κύπρου οὕτε τῆς Φαλέρνας. Αὗτοὶ οἱ κύριοι (δείχνει μὲ τὸ μακρύ του δάχτυλο τὴν ἀκολουθία) πίνουν τὸ κρασὶ σὰν τὶς καμῆλες τὸ νερὸ στὴν ἔρημο.

**ΕΝΑΣ ΚΥΡΙΟΣ** Γιατί, σινιόρ Κριστόφορο, τὰ μουστάκια σας εἶναι διαρκῶς βρεμένα;

**ΚΡΙΣΤΟΦΟΡΟ** (Μὲ ἀξιοπρέπεια). Είμαι ὑποχρεωμένος νὰ δοκιμάζω ὅλα τὰ κρασιά.

**ΛΟΡΕΝΤΖΟ** (Εὖθυμα). Φύλε μου είστε ὑπερβολικός. Οἱ κάβες μας εἶναι ἀνεξάντλητες.

**ΚΡΙΣΤΟΦΟΡΟ** (Μὲ πεῖσμα). Πίνουν σὰν καμῆλες. Είμαι πολὺ εὐχαριστημένος γιὰ τὴν καλήν σας διάθεση, σινιόρ, μὰ δὲν πρέπει ν' ἀντικρύζετε μὲ τόση ἐπιπολαιότητα τὰ ζητήματα αὐτά. "Οταν πήγαμε μὲ τὸ μακαρίτη πατέρα σας νὰ ἐλευθερώσουμε τὸν τάφο τοῦ Κυρίου.....

**ΛΟΡΕΝΤΖΟ** (Μὲ τρυφερότητα). Παλήρη μου φύλε, δὲν πιστεύω νὰ θέλετε νὰ χαλάσετε μὲ τὴ συμπαθητική σας γκρίνια τὴν λαμπρὴν αὐτὴ γιορτή;

**ΚΡΙΣΤΟΦΟΡΟ** (Καλόκαρδα). "Ελα. ἔλα, μὴ θυμώνεις, ἀγοράκι μου! (Αὔστηρά). "Ε, Μανούτση, Φύλιππο, ἔλατε μαζί μου! (Φεύγει).

**ΛΟΡΕΝΤΖΟ** Καὶ δὸς δρόμος; Σινιόρ Πετρούτσιο θὰ σᾶς τιμωρήσῃ δὲ "Ψυιστος. Ἀμὲ δὸς δρόμος; Ξεχάσατε νὰ φωτίσετε τὸ δρόμο καὶ οἱ καλεσμένοι μας δὲν θὰ μπορέσουν νὰ μᾶς βροῦνε.

**ΠΕΤΡΟΥΤΣΙΟ** Είναι φωτισμένος, σινιόρ.

**ΛΟΡΕΝΤΖΟ** Φωτισμένος! Ή γλῶσσά σας εἶνε σὰν καὶ κεῖνο τὸ παλη-άλογο ποῦ κουνάει μοναχὰ τὴν οὐρὰ δταν τοῦ βυθίζουν τὰ σπιρούνια στὰ πλευρά. Πρέπει νὰ λαμποκοπάη ὅλη ἡ στράτα, ν' ἀστράφτῃ μὲ χιλιάδες φῶτα σὰν τὸ δρόμο ποὺ φέρνει στὸν

\*Παράδεισο. Νοιῶστε με, κύριε Οἰκονόμε. Πρέπει οἱ Ἰσκοι τῶν κυπαρισιῶν νὰ φεύγουν μὲ φρίκη στὰ βουνά, δπον κοιμοῦται οἱ δράκοι. Μήπως δὲν ἔχεις ἀρκετοὺς δαυλοὺς καὶ ὑπῆρχες, μήπως ἔχεις λίγα βαρέλια μὲ πίσσα;

**ΕΚΚΟ** \*Άν δὲν σᾶς φτάσῃ ἡ πίσσα, Πετρούτσιο, δανείσου ἀπὸ τὴν κόλαση· βρίσκεσαι σὲ τέτοιες σχέσεις μὲ τὸ Σατανᾶ, ποὺ θὰ σὲ πιστέψῃ μὲν ἔνα σου λόγο.

**ΕΝΑΣ ΥΠΗΡΕΤΗΣ** Θὰ ἔπεργε κι ἀπὸ κεῖ, μὰ φοβᾶται πώς δὲ θὰ μείνη ἄλλη γιὰ νὰ ζεσταθῇ ὁ ἔδιος.

**ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΥΠΗΡΕΤΗΣ** \*Ο σινιόρ Πετρούτσιο εἶναι τόσο τρεμουλιάρης.  
**ΠΕΤΡΟΥΤΣΙΟ** Πιὸ γρήγορα! Πιὸ γρήγορα!

**ΦΡΑΝΤΣΕΣΚΑ** (Στὸν Δούκα). Μὲ ξεχνᾶτε ἐμένα Λορέντζο, τὰ φωτίζετε ὅλα καὶ μένα μὲν ἀφίνετε στὸ σκοτάδι δίχως τὸ χαμόγελό σας Σᾶς ἀπασχολοῦντε τόσο πολὺ οἱ μάσκες;

**ΛΟΡΕΝΤΖΟ** Μοῦ ὑπεσχέθηκαν πολλὰ ἐνδιαφέροντα πράγματα ποὺ μὲ κάνουν νὰ πεθαίνω ἀπὸ ἀνυπομονησία, ἀγαπητή μου. \*Ἐκεῖ θᾶναι λουλούδια καὶ δχιές, Φραντσέσκα, ἐκεῖ θᾶναι λουλούδια καὶ δχιές ἀνάμεσα στὰ λουλούδια. \*Ἐκεῖ θᾶναι ἔνας δράκοντας, Φραντσέσκα, καὶ θὰ ἰδῆτε πώς ἀπὸ τὸ στόμα του θὰ ξεχύνεται ἡ πιὸ ἀληθινὴ φλόγα. Θᾶναι τόσον εῦθυμα. Μὰ σεῖς μὴ φοβηθῇτε. \*Όλα αὐτὰ θᾶναι μόνο παιχνίδια, ὅλα αὐτὰ θᾶναι μόνο οἱ φύλοι μας! Καὶ θὰ γελάσουμε τόσον διμορφα. Γιατὶ δὲν ἔχονται;

**ΥΠΗΡΕΤΗΣ** (Μπαίνει τρέχοντας). \*Ἐβλεπα ἀπὸ τὸν πύργο, ἐκεῖ στὸ δρόμο κάτι σαλεύει, σινιόρ! Λές κι ἔνα μαῦρο φεῖδι σούρνεται ἀνάμεσα στὰ κυπαρίσια.

**ΛΟΡΕΝΤΖΟ** (Χαρούμενα). Αὐτοὶ εἶναι! Αὐτοὶ εἶναι!.

**ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΥΠΗΡΕΤΗΣ** (\*Ερχεται τρεχάτος). \*Ἐβλεπα ἀπὸ τὸν πύργο· ἔνας δράκοντας ἔχεται κατεπάνω μας. Εἴδα πώς καῖνε τὰ μάτια του μὲ κόκκινη φλόγα καὶ ἐτρόμαξα, σινιόρ.

**ΛΟΡΕΝΤΖΟ** (Χαρούμενα). Εἶναι αὐτοὶ! Αὐτοὶ! Πετρούτσιο, τὸ ἀκοῦς!;  
**ΠΕΤΡΟΥΤΣΙΟ** \*Όλα εἶναι ἔτοιμα, σινιόρ!

**ΤΡΙΤΟΣ ΥΠΗΡΕΤΗΣ** (Μπαίνει τρέχοντας). Στὴν κουνιστὴ γέφυρα ἀκούγονται φωνὲς καὶ θόρυβος, σινιόρ. Ζητοῦν νὰ τοὺς ἀφίσουν νὰ μποῦνε. \*Ακουσα κλαγγὴ ὅπλων, σινιόρ.

**ΛΟΡΕΝΤΖΟ** (μὲ δργή). Μήπως δὲν ἔχουν κατεβάσει τὴ γέφυρα; \*Έτσι λοιπόν, Πετρούτσιο, ὑποδέχεσαι τοὺς ἔνενος μου. Αὔριο κι ὅλας θὰ σὲ πάψω, ἀν δέν .....

**ΠΕΤΡΟΥΤΣΙΟ** Συγχωρεῖστε με, σινιόρ. Τρέχω. (Φεύγει τρέχοντας).

**ΛΟΡΕΝΤΖΟ** "Εφτασαν. Χαμογελάστε λοιπόν, Φραντσέσκα. "Εφτασαν  
επί τέλους. ('Ο γελωτοποιός γελά δυνατά').

**ΕΚΚΟ** Γέλοια ποὺ ἔχουμε νὰ κάνουμε ἐγὼ καὶ σὺ Λορέντζο. Πρέπει  
νὰ σιάξω τίς μασέλες μου. (Χασμουριέται).

**ΛΟΡΕΝΤΖΟ** Θεέ μου! καὶ οἱ μουσικοί! Γιατὶ δὲν τοὺς βλέπω που-  
θενά; — Λέτε αὐτὸς δ ἄδηλος νὰ ἔχασε ὅλες τὶς διαταγές μου;

**ΦΡΑΝΤΣΕΣΚΑ** Μὴ στενοχωριέστε, ἀγαπημένε μου, οἱ μουσικοὶ εἰν̄  
ἔτοιμοι στὴ θέση τους.

**ΛΟΡΕΝΤΖΟ** Μὰ γιατὶ δέν φαίνονται;

**ΦΡΑΝΤΣΕΣΚΑ** Νά, ποὺ μ' ἔκάνατε νὰ φλυαρήσω, ἀγαπημένε μου. Σᾶς  
ἔτοιμάζουνε μιὰ ἔκπληξη : καὶ οἱ μουσικοὶ θᾶναι ὅλοι μασκα-  
ρομένοι.

**ΛΟΡΕΝΤΖΟ** Κ' ἐγὼ δέ θὰ τοὺς ἀναγγωρίσω ; Μὰ αὐτὸς εἶναι πολὺ<sup>1</sup>  
νόστιμο. Ἐσεῖς φροντίσατε γι αὐτό, σινιόρα ; Ἐσεῖς, ἐσεῖς, τὸ  
βλέπω στὰ πονηρὰ γελαστὰ μάτια σας. Μὰ οἱ μουσικοί ; Δὲ θὰ  
λησμόνησαν βέβαια νὰ μάθουν ἐκεῖνο τὸ κομμάτι ποὺ τοὺς  
ἔτοιμασα. "Αχ, αὐτὸς δ ἡ χοντροπαληγάνθρωπος, δ Πετρούτσιο,  
στὸ τέλος θὰ διατάξω πραγματικὰ νὰ τὸν καθίσουν στὸ κοντάρι.

**ΕΚΚΟ** Είσαι πολὺ σπάταλος, Λορέντζο. Ὁ Πετρούτσιο θὰ σοῦ  
κλέψῃ τὸ κοντάρι καὶ θὰ τὸ σκάσῃ.

**ΛΟΡΕΝΤΖΟ** "Αχ, ναί, ὁσπου ναρθοῦν, Ἐκκό, φιλαράκο μου, μπορεῖς  
νὰ γελᾶς μαζί μου, τὰ ἔχω τ' ἀστεῖά σου καὶ τ' ἀγαπῶ, —  
μὰ σὲ παρακαλῶ μὴν τοὺς στενοχωρεῖς τοὺς ξένους μου. Δὲν  
πρέπει νᾶσαι κακός, Ἐκκό, καὶ στὸ γέλοιο ἀκόμα. Ἐχεις  
τρυφερὴ καρδιά, μικρὲ καμπουράκο, καὶ δὲν εἶσαι καθόλου  
κακός, γιατὶ λοιπὸν μ' ἔξυπνάδες νὰ χτυπᾶς τοὺς ἀνθρώπους στὰ  
μοῦτρα; Γέλα ! διασκέδαζε τοὺς ἄλλους, λέγε κοπλιμέντα στὶς  
κυρίες — μὰ μὴ δυσαρεστεῖς κανένα. Ἀπόψε εἶναι ἡ ημέρα μου.  
Ἐκκό.

**ΥΠΗΡΕΤΗΣ** (Άνοιγοντας διάπλατα τὴ θύρα). Εἶναι ἀπ' ἔξω οἱ ξένοι  
σας, σινιόρ!

**ΛΟΡΕΝΤΖΟ** "Ερχομαι ! "Ερχομαι ! Φωνάζετε τοὺς μουσικούς.

(Κίνηση στὴ σάλα. Ἐμφανίζονται κάμποσοι, προσωπιδοφόροι, τὰ  
κουστούμια τους· είναι κοινά σπώς ὅλων τῶν μασκαράδων — ἀρλεκίνοι,  
πιερόφτοι, τούρκοι, τουρκάλες, ζῶα, ἄνθη — μὰ τὰ πρόσωπα ὅλων  
ἔχουν κλειστές ὀλόκληρες μάσκες. Μπαίνουν πολὺ σιωπηλοί καὶ  
σιωπηλά ἀποκρίνονται μὲν υπόκλιση στὸ φιλοφρονητικὸ καλησπέρισμα  
τοῦ Δούκα.).

**ΛΟΡΕΝΤΖΟ** ("Υποκλίνεται βαθειὰ μὲ μεγάλη φιλοφροσύνη"). Σᾶς εὐχαρι-  
στῶ πολύ, σινιόροι. Είμαι πάρα πολὺ εύτιχής ποὺ σᾶς ὑποδέχομαι

στὸ παλάτι μου. Συμπαθῆστε τὴν ἀφηρημάδα τοῦ οἰκονόμου μου, ποῦ λησμόνησε νὰ κατεβάσῃ τὴ γέφυρα καὶ σᾶς ἀργοπό-ρησε λιγάκι. Εἶμαι πολὺ λυπημένος γι αὐτό, σινιόροι.

**ΜΙΑ ΜΑΣΚΑ** (*Υπόκωφά*). Ἐμεῖς ώς τόσο ἥρθαμε. Δὲν ἥρθαμε, σινιόρ;

**ΑΛΛΗ ΜΑΣΚΑ** Ἡρθαμε.

**ΤΡΙΤΗ ΜΑΣΚΑ** Ἡρθαμε.

(Παράξενο ὑπόκωφο γέλοιο κάτω ἀπὸ τις βάρειες μάσκες).

**ΛΟΡΕΝΤΖΟ** Εἶμαι πολὺ εὐτυχισμένος γιὰ τὸ καλὸ κέφι σας, σινιόροι.

Ἄπο τὴ στιγμὴ αὐτὴ τὸ παλάτι μου εἶναι δικό σας.

**Η ΜΑΣΚΑ** Ναί, εἶναι δικό μας. Εἶναι δικό μας.

(Τὸ ίδιο παράξενο καὶ ὑπόκωφο γέλοιο).

**ΛΟΡΕΝΤΖΟ** (Τοὺς ἔξετάζει μ' εὐθυμία). Μὰ δὲν ἀναγνωρίζω κανένα ἀπὸ σᾶς. Αὐτὸς εἶναι καταπληκτικό, σινιόροι! Δὲν ἀναγνωρίζω κανένα. Ἐσεῖς δὲν εἰσθε σινιόρ Μπαζίλιο; Θαρρῶ πώς ἀνα-γνωρίζω τὴ φωνή σας.

**ΦΩΝΗ** Ὁ σινιόρ Μπαζίλιο δὲν ἔρισκεται ἐδῶ.

**ΑΛΛΗ ΦΩΝΗ** Ὁ Σινιόρ Μπαζίλιο δὲν βρίσκεται ἐδῶ. Ὁ σινιόρ Μπαζίλιο πέθανε!

**ΛΟΡΕΝΤΖΟ** (Γελῶντας). Τί κωμικὸ ἀστεῖο! — ὁ σινιόρ Μπαζίλιο πέθανε. Εἶναι τόσο ζωντανὸς ὅσο κ' ἔγω...

**Η ΜΑΣΚΑ** Καὶ μήπως ἔσυ εἶσαι ζωντανός;

**ΛΟΡΕΝΤΖΟ** (*Άνυπόμονα ἀλλὰ μ' εὐγένεια*). Ἀς ἀφήσουμε ἥσυχο τὸν θάνατο, κύριοι!

**ΦΩΝΗ** Παρακάλεσέ τον αὐτὸς νὰ σ' ἀφήσῃ ἥσυχο. Ἐκεῖνος δὲν ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ ἥσυχία.

**ΛΟΡΕΝΤΖΟ** Ποιὸς εἶν' αὐτὸς ποὺ μιλάει; Εἴστε σεῖς σινιόρ Σαντρό; (Γελᾶ). Σᾶς ἀναγνωρίζω ἀπὸ τὸ κατσουφιάρικό σας ὑφος, σινιόρ. Μὰ γενῆτε πιὸ εὐθυμος, σκυθρωπέ μου φίλε, κυτᾶξτε πόσα φῶτα, πόσα ζωντανὰ καὶ λαμπρὰ φῶτα.

**Η ΜΑΣΚΑ** Ὁ σινιόρ Σαντρό δὲν βρίσκεται ἐδῶ. Ἐχει πεθάνει!

(Τὸ ίδιο ὑπόκωφο καὶ παράξενο γέλοιο. Ζυγώνουν καινούργιες μάσκες).

**ΛΟΡΕΝΤΖΟ** Ἔτσι, ἔτσι, τώρα καταλαβαίνω, (γελᾶ), ὅλοι ἔχουν πεθά-νει, καὶ ὁ σινιόρ Μπαζίλιο, καὶ ὁ σινιόρ Σαντρό, καὶ στὰ τέλος, ἔγῳ ὁ ἵδιος. Εἶναι χαριτωμένο, σινιόροι. Σᾶς συγχαίρω γιὰ τὸ τόσο νόστιμο ἀστεῖο. Μὰ ἔγῳ ώς τόσο θάθελα πολὺ νὰ μάθαινα ποιὸς εἶν' αὐτός; "Αχ, νὰ κι ἄλλοι! Καλωσορίσατε, ἀγαπητοὶ ξένοι..... Τὶ παράξενη μάσκα! Γιατὶ εἴστε ὅλοι στὰ κόκκινα, καὶ

τὶ σημαίνει αὐτὸ τὸ μαδρὸ συχαμερὸ φεῖδι, ποὺ σᾶς τριγυρίζει; Ἐλπίζω πῶς δὲν εἶναι ζωντανό, σινιόρα; Ἀλλὰ πῶς θὰ λυπόμουνα τὴ φτωχή σας καρδιά, ὅπου ἔχει καρφώσει μὲ τόση μανία τὰ δόντια του.

**Η ΚΟΚΚΙΝΗ ΜΑΣΚΑ** ( Γελῶντας υπόκωφα ). Δὲν μ' ἐγνώρισες, Λορέντζο ; **ΛΟΡΕΝΤΖΟ** ( Χαρούμενα ). Ἄχ, ἐσεῖς εἴστε σινιόρα Αἰμιλία ; Μὰ ὅχι !

‘Η σινιόρα ἐκείνη εἶνε πιὸ κοντὴ ἀπὸ σᾶς, καὶ ἡ φωνή της πιὸ τρυφερὴ καὶ πιὸ δυνατὴ ἀπὸ τὴ δική σας.

**Η ΚΟΚΚΙΝΗ ΜΑΣΚΑ** Είμαι ἡ καρδιά σου, Λορέντζο.

**ΛΟΡΕΝΤΖΟ** Τὶ χαριτωμένο ἀστεῖο ! είμαι εὐτυχῆς μὰ τὴν ἀλήθεια, σινιόρα, ποὺ σᾶς προσκάλεσα ἀπόψε. Εἴστε τόσον ἔξυπνη ! Μοναχὰ ποὺ κάνετε λάθος, σινιόρα, αὐτὸ δὲν εἶνε ἡ καρδιά μου, στὴν καρδιά μου δὲν ὑπάρχουν δχιές.

**ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΜΑΣΚΑ** Μήπως εἶν’ αὐτὴ ἡ καρδιά σου, Λορέντζο ;

**ΛΟΡΕΝΤΖΟ** ( ‘Υποχωρῶντας, συγκρατημένα ). Μ' ἐτρομάξατε, σινιόρ, μὲ πλησιάσατε τόσο ἀπροσδόκητα ἀπὸ πίσω. Αὐτὴ ἡ μαύρη μαλλιάρη ἀράχνη, αὐτὸ τὸ ἀποκρουστικὸ τέρας μὲ τὰ εὐκίνητα τρεμουλιάρικα πόδια, αὐτὰ τὰ ἥλιθια, τ' ἀπληστα καὶ θηριώδικα μάτια, — αὐτὴ εἶν’ ἡ καρδιά μου ; “Ω, ὅχι, σινιόρ. Ἡ καρδιά μου εἶνε γεμάτη ἀγάπη καὶ εὐπροσηγορία. Ἡ καρδιά μου εἶνε φωτεινὴ καθὼς κι αὐτὸ τὸ παλάτι ποὺ σᾶς ὑποδέχεται μὲ τόση ἐγκαρδιότητα, παραξένοι μου μουσαφιρέοι.

**Η ΑΡΑΧΝΗ** Λορέντζο, Λορέντζο, πᾶμε νὰ πιάσουμε μυῆγες. Ἐκεῖ στὸν πύργο πρὸ πολλοῦ ἔχει μπλεχτεῖ κάτι μέσα στὴν ἀράχνη καὶ σὲ προσμένει. Πᾶμε, Λορέντζο. Μήπως δὲν ποθεῖς φρέσκο αἷμα ; **ΛΟΡΕΝΤΖΟ** ( Γελῶντας ). Στὸ παλάτι μου δὲν ὑπάρχουν ἀράχνες, καὶ στὸν πύργο δὲν ὑπάρχει σκοτάδι, ποὺ εἶνε ἀπαραίτητο σὲ τέτοια συχαμερὰ πλάσματα καθὼς εἶσαι σύ, παραξένε μου ξένε ! Ποιὸς εἶσαι ;

**Η ΚΟΚΚΙΝΗ ΜΑΣΚΑ** Λορέντζο, τὸ φεῖδι σαλεύει ! θέλει νὰ σὲ δαγκώσῃ Λορέντζο ! Πονῶ καὶ φοβούμαι. Χαϊδεψέ του τὸ κεφάλι, δούκα, ἔχει τόσο χαριτωμένο ἴσιο κεφαλάκι, — καὶ ὑστερα δὲν εἶναι ζωντανό ! Χαϊδεψέ το, Λορέντζο !.

( ‘Υπόκωφο γέλοιο ).

**ΛΟΡΕΝΤΖΟ** ( Συμμερίζεται τὸ ἀστεῖο, χαϊδεύει μὲ προσοχὴ τὸ φεῖδι ). “Οταν δὲ Διάβολος θέλη ν' ἀπατήσῃ κανένα, — παίρνει μορφὴ φειδιοῦ, — μὰ σὺ δὲν εἶσαι δὲ Διάβολος. Εἶσαι μοναχὰ ἔνα σκιάχτρο, καὶ θέβαια, εἶσαι μοναχὰ ἔνα σκιάχτρο ! ( Γοργά ). Μὰ δὲν εἶναι ὡρα νὰ χορέψουμε, σινιόροι ; Σίγουρα θὰ μᾶς προσμέ-

· νονν πιὰ μ' ἀνυπομονησία οἱ μουσικοί, Πετρούτσιο !

**ΜΙΑ ΜΑΣΚΑ** ( Πλησιάζοντας ). Ἐγὼ εἶμαι ὁ Πετρούτσιο.

**ΛΟΡΕΝΤΖΟ** Συμπαθήστε με, ἐγὼ δὲν ἔφωναξα σᾶς, σινιόδ. Ἐγὼ  
ἔφωναξα τὸν οἰκονόμο μου..... Πετρούτσιο.

**Η ΜΑΣΚΑ** Ἐγὼ εἶμαι ὁ Πετρούτσιο.

**ΛΟΡΕΝΤΖΟ** ( Γελῶντας ). "Αχ, — ἐσὺ χοντρέ γέρο  
κατεργάρῃ — καὶ σὺ θέλησες νὰ γλεντήσης ; Κ' ἐγὼ ποὺ  
δὲν σὲ γνώρισα ; Μὰ δχι, αὐτὸ εἶνε πολύ, πάρα πολὺ νόστιμο.  
"Ελα, λοιπὸν πήγαινε νὰ πῆς..... Μὰ ποῦ εἶσαι ; Πετρούτσιο !  
Πετρούτσιο ! Πρέπει κυριολεκτικῶς νὰ τὸν καθίσω στὸ κοντάρι  
αὐτὸν τὸν ἄθλιο κοιλαρᾶ. Ἔ, ἂς ἔρθη κανένας ἄλλος. Μανού-  
τση ! Πιετρό !

**ΠΡΩΤΗ ΜΑΣΚΑ** Μὲ φωνάξατε, σινιόδ ;

**ΔΕΥΤΕΡΗ ΜΑΣΚΑ** Μὲ φωνάξατε, σινιόδ ;

**ΛΟΡΕΝΤΖΟ** ( Μ° ἀπορία ). "Οχι δὲ σᾶς φώναξα. ( Μαντεύει καὶ γελᾶ ).

"Αχ, ἔτσι λοιπόν ! Ἀλλὰ πῶς τολμήσατε, παληκάρια μου,  
ν' ἀνακατευθῆτε στὸ πλήθος τῶν ἀφεντάδων ;

**ΠΡΩΤΗ ΜΑΣΚΑ** Μᾶς διέταξαν.

**ΔΕΥΤΕΡΗ ΜΑΣΚΑ** Μᾶς διέταξαν.

**ΛΟΡΕΝΤΖΟ** ( Χιτσάει φιλικά τοὺς ὕμους τῶν προσωπιδοφόρων ). "Αστει-  
εύομαι ! βέβαια : ἂς γλεντήσουν ὅλοι σ' αὐτὴ τὴν ἔξοχη νυχτιά.  
"Αλλὰ μοῦ φαίνεται τόσο παραξένο, ποὺ δὲν ἀναγνωρίζω  
κανένα. Ἀπολύτως κανένα. Νά, καὶ πάλι θαρρῶ πώς ἔχασα  
τοὺς δούλους μου..... Μάριο ! .... Πιετρό ! Δὲν εἶναι πολὺ παρά-  
ξενο, σινιόδ ; "Έχασα δόλους τοὺς ὑπηρέτες μου.

**ΜΑΣΚΑ** ( Ἀποτείνεται στοὺς ἄλλους ). Κύριοι, δο Λορέντζο ἔχασε τοὺς  
ὑπηρέτες του.

( Δυνατὸ γέλοιο. Εἰρωνικὲς ὑποκλίσεις ).

**ΦΩΝΗ** Καὶ ποῦ εἶναι ἡ ἀκολουθία σου, Λορέντζο ;

**ΛΟΡΕΝΤΖΟ** ( Κυτάει γύρω του γελῶντας ). Βλέπω μόνο μάσκες.  
Αὐτὸ εἶνε πολὺ ἐνδιαφέρον, σινιόροι : μόνον ἐγὼ ἔχω πρόσωπο  
καὶ μόνον ὃσον ἀφορᾶ ἔμένα δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ γελαστῇ  
ποιὸς εἶμαι.

( Καὶ πάλι γέλοια ).

**ΦΩΝΗ** Ἐμεῖς εἴμαστε τώρα οἱ ὑπηρέτες σου, Δοῦκα, διάταξε !  
( Γέλοια ).

**ΛΟΡΕΝΤΖΟ** ( Μὲ πολὺ φιλοφροσύνη ἀλλὰ καὶ μὲ ἀξιοπρέπεια ).  
Εἶμαι πολὺ εὐτυχισμένος, κύριοι, ποὺ ἔχετε τόσο εὐχάριστο  
κέφι. Εἶμαι ξετρελλαμένος ἀπὸ τὰ χαριτωμένα ἀστεῖά σας, μὰ

θάμουν πολὺ λυπημένος ἂν θάσαστε πραγματικὰ ἀναγκασμένοι νὰ μὲ ὑπηρετήσετε..... Μάριο !

(Ζυγώνουν καινούργιες μάσκες. Καὶ τώρα ἀντὶ τίς κλειστὲς μάσκες, τὰ περισσότερα πρόσωπα εἰνε μακιγιαρισμένα, μόνον οἱ γυναικεῖς κρύβουν δπως πρώτα τὰ χαρακτηριστικά τους κάτω ἀπὸ τὰ χρωματιστὰ μετάξια. Τὰ μακιγιαρισμένα πρόσωπα ποὺ πρωτοφάνηκαν εἶναι ἀποκρυπτικὰ καὶ φοβερά, ὑπάρχουνε νεκροί, ὑπάρχουνε κουλοί καὶ παραμορφωμένοι. Σαλεύει ἀπάνω στὰ μακριά του πόδια ΚΑΤΙ γκρίζο, ἀδύναμο ποὺ βήχει συχνά καὶ στενάζει. Πηδῶντας εἴδημα καὶ κροταλίζοντας τίς καστανιέτες, μπαίνουν τρέχοντας μὲ σκυμμένα κεφάλια, ἔφτα καμπουριασμένες καὶ ζαρωμένες ΓΡΗΕΣ.)

**ΛΟΡΕΝΤΖΟ** ( "Υποκλίνεται μὲ φιλοφροσύνη"). Εἶμαι εὐτυχισμένος ποὺ σᾶς ὑποδέχομαι στὸ παλάτι μου, ἀγαπητοὶ μουσαφιρέοι. "Απ' τὴ στιγμὴν αὐτὴ εἶναι δῦλο στὴ διάθεσή σας. "Αχ, τὶ μαγευτικὴ παρέλαση : γιὰ πῆτέ μου, ὡραιές μου, ποὺ εἶναι λοιπὸν δικαιοστητῷος σας, δι Λιάβολος ;

**ΜΙΑ ΓΡΗΑ** ( Καθὼς περγάει τρέχοντας). Μᾶς ἀκολουθεῖ.

**ΔΕΥΤΕΡΗ ΓΡΗΑ** ( Τὰ ίδια). Μᾶς ἀκολουθεῖ.

**ΤΟ ΣΤΑΧΤΟΜΑΥΡΟ** ( Σκύβει πρός τὸ Δούκα βήχοντας). Γιατί μὲ ἐσήκωσες ἀπ' τὸ κρεβάτι μου, Λορέντζο ;

**ΛΟΡΕΝΤΖΟ** ( Μ' εὐπροσηγορία). Καὶ ποὺ εἶναι ἡ κλίνη σας, σινιόρ ;

**ΤΟ ΣΤΑΧΤΟΜΑΥΡΟ** Στήν καρδιά σου, Λορέντζο.

**ΛΟΡΕΝΤΖΟ** ( Εὔθυμα). Πόσον ὡς τόσο συκοφαντοῦνε ἔδω μέσα τὴ φτωχή μου καρδιά..... Εἶμαι εὐτυχισμένος.... ( Κλονίζεται). Μὰ τί καταπληκτικὴ ποὺ εἶναι ἡ μορφή σας, σινιόρ ! Σᾶς πῆρα κυριολεκτικὰ γιὰ πτῶμα! Πήτε μου τὸ δόνομα τοῦ ἐμπνευσμένου ζωγράφου, ποὺ μὲ τόση τέχνη παράλλαξε τὰ χαρακτηριστικά σας .

**Η ΜΑΣΚΑ** "Ο Θάνατος !

**ΛΟΡΕΝΤΖΟ** "Αχ, μ' αὐτὸν εἶναι χαριτωμένο. Μὰ ἐπιτρέψτε μου, ἀγαπητὲ σινιόρ : στὰ παραμορφωμένα χαρακτηριστικά σας ἀναγνωρίζω δίχως ἀμφιβολία τὰ προσφιλῆ χαρακτηριστικά τοῦ φίλου μου Σαντρό ντι - Γράντα. Θεέ μου, πόσο μ' ἔχεις τρομάξει, φύλε μου. Ξέρεις, αὐτὲς οἱ μάσκες, αὐτὲς οἱ παράξενες μάσκες — μοὺ εἶνε τελείως ἀδύνατο νὰ μαντέψω ποιὲς εἶναι ! Μήπως σεῖς σινιόρ, θὰ μὲ βοηθήστε σ' αὐτό ;

**Η ΜΑΣΚΑ** Εἶνε σκοτεινά, Λορέντζο.

**ΛΟΡΕΝΤΖΟ** Μὰ ἐγὼ διέταξα ν' ἀνάφουν τόσα φῶτα..... Θὰ διατάξω νὰ φέρουν καὶ ἄλλα. Πετρούτσιο ! Πετρούτσιο !

**Η ΜΑΣΚΑ** Κάνει κρύο, Λορέντζο.

**ΛΟΡΕΝΤΖΟ** Κρύο ; Ἀλλὰ μοῦ φαίνεται πώς κάνει φοβερὴ ζέστη ἐδῶ μέσα. Ὡς τόσο ἀν κρυώνετε, πλησιάστε στὴ φωτιά, ἀγαπητέ μου σινιόδ Σαντρό. Πιέτε κρασί. Ἔ, Πετρούτσιο ! Ἀκαμάτι !

( Πλησιάζουν, τρέχοντας μαζί, κάμποσες μάσκες και σκεδόν ταυτόχρονα ἀποκρίνονται ).

**ΟΙ ΜΑΣΚΕΣ** Ἐδῶ είμαι, σινιόρ !

**ΛΟΡΕΝΤΖΟ** ( Δίχως νά καταλάβῃ ). Πετρούτσιο !

**ΟΙ ΜΑΣΚΕΣ** ( Μαζί ). Ἐδῶ είμαι, σινιόρ. Ἐδῶ είμαι.

**ΛΟΡΕΝΤΖΟ** ( Γελῶντας ). Ἄχ, νὺ τὶ συμβαίνει. Πρῶτα ἔχασα τοὺς ὑπηρέτες μου και τώρα ἔχασα τὸν οἰκονόμο μου. ( Μὲ κωμικὴ φρίκη ). Ποιὸς λοιπὸν θὰ δώσῃ κρασί στὸν σινιόδ Σαντρό, τοὺ ἔχει ξεπαγιάσει στὸν τάφο ; Μὲ συγχωρεῖτε, σινιόρ..... Ἄχ, ἔφυγε κι ὅλας. Τὸν τραβάει ἡ φωτιά, τὸν κακομοίρη !. Μὰ κ' ἐγὼ θάπινα λίγο κρασί, είμαι τόσο κουρασμένος. Σινιόδ Κριστόφορο ! Μήπως είδε κανεὶς τὸν σινιόδ Κριστόφορο ; ( Ζυγώνει μιὰ ψηλὴ κι ἀδύνατη μάσκα ).

**Η ΜΑΣΚΑ** Τί προστάζετε, σινιόρ ;

**ΛΟΡΕΝΤΖΟ** Ἐσύ είσαι, τίμιε μου φίλε ; Σ' ἀναγνωρίζω ἀπὸ τὸ μπόϊ σου. Δόξ μου κρασί. Είμαι λίγο κουρασμένος ἀπ' τὴ δεξιώση.

**Η ΜΑΣΚΑ** Τὸ κρασί μας κάτι ἔχει πάθη, Λορέντζο. Γίνηκε κόκκινο σὰν τὸ αἷμα τοῦ Σατανᾶ, και ναρκώνει τὸ κεφάλι σὰν τὸ φαρμάκι τοῦ φειδιοῦ. Μήν πίνεις κρασί, Λορέντζο.

**ΛΟΡΕΝΤΖΟ** ( Γελῶντας ). Τὶ μπορεῖ νὰ πάθη τὸ παληὸ κ' ἔξαίσιο κρασί μου ; Θὰ παραδοκίμασες, Κριστόφορο, και θὰ σοῦ χτύπησε λιγάκι στὸ κεφάλι.

**Η ΜΑΣΚΑ** ( Μὲ πεῖσμα ). Εἴδα πολλοὺς μεθυσμένους πιὰ Λορέντζο : γιατὶ νᾶναι μεθυσμένοι ἀφοῦ είνε ἄγνὸ τὸ κρασί ;

**ΛΟΡΕΝΤΖΟ** Φέρ' ἐδῶ, γκρινιάρη, φερ' ἐδῶ ! ( Πίνει κι ἀμέσως ὑστερα ἀπὸ τὶς πρῶτες γουλιές πετάει τὸ κύπελλο ).

Τὶ εἰν' αὐτὸ ποὺ μοῦδωσες νὰ πιῶ ; Μοῦ φάνηκε πὼς ἡ φλόγα τῆς κόλασης ἔγλυψε τὸ λαρύγγι μου και γλύστρησε ὡς τὴν καρδιά. Κριστόφορο..... Μὰ ποῦ εἶναι πάλι ; Συμπαθῆστε με σινιόροι, μὰ σ' ἀλλήθεια κάτι τὸ ἀκατανόητο ἔχει συμβεῖ μὲ τὸ κρασί. Ἄχ, κι ἄλλες μάσκες. Είμαι τόσον εὐτυχῆς ποὺ σᾶς ὑποδέχομαι στὸ παλάτι μου, ἀγαπητοὶ καλεσμένοι.

( Τὴν ὥρα ποῦ ὁ κουρασμένος **ΛΟΡΕΝΤΖΟ** ὑποκλίνεται ὀλοένα και χαμηλότερα καλωσορίζοντας τὶς καινούργιες παράξενες

μάσκες — τὴ σάλα τὴ γεμίζει μιὰ συγκρατημένη βουή καὶ κουβέντα). .

**ΠΡΩΤΗ ΜΑΣΚΑ** Ἀπὸ ποῦ ἥρθατε, σινιόρ;

**ΔΕΥΤΕΡΗ ΜΑΣΚΑ** Ἀπ' τὴ νύχτα. Καὶ σεῖς ἀπὸ ποῦ εὐαρεστηθήκατε νὰ ἔρθετε, σινιόρ;

**ΠΡΩΤΗ ΜΑΣΚΑ** Ἀπὸ ποῦ ἄλλον, σινιόρ· ἀπὸ τὴ νύχτα.

( Γελοῦν, κουβεντιάζουν δυὸς ἄλλες μάσκες).

**ΠΡΩΤΗ ΜΑΣΚΑ** Ἡπie ὅλο τὸ αἷμά μου. Στὸ κορμί μου ἀπάνω δὲν ὑπάρχει μήτε ἔνα ζωντανὸ μέρος. Εἶναι ὅλο σκεπασμένο μὲ πληγὲς καὶ αἷμα.

**ΔΕΥΤΕΡΗ ΜΑΣΚΑ** Αὗτὸς σκοτώνει ὅποιον ἀγαπᾶ.

**ΠΡΩΤΗ ΜΑΣΚΑ** Θὰ ξέρετε βέβαια, τὶ θὰ συμβῇ ἀπόψε;

( Ἀπομακρύνονται. Κουβεντιάζουν καινούργιες μάσκες ).

— "Αδικα ἐφωταγώγησε ἔτσι ὁ Λορέντζο τὸ παλάτι του. Δὲν προσέξατε καθὼς περνούσατε, πῶς στὸν ἵσκιο τῶν κυπαρισιῶν κάτι σίλευε;

— Εἴδα μονάχα τὸ σκοτάδι.

— Καὶ μῆπως δὲν τὸ φοβᾶστε τὸ σκοτάδι.

— Νομίζω, σινιόρ, πῶς γιὰ μᾶς δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρχῃ τίποτε τὸ φοβερό. Τί μπορεῖ νὰ μᾶς κάνῃ τὸ σκοτάδι; Καὶ δὲν λυπᾶστε διόλου τὸν τρελλὸ Λορέντζο;

— Δὲν ξέρω, σᾶς βεβαιώνω ὅτι κάτι σάλευε ἐκεῖ κάτω.

— Γιὰ δέστε τὶ εὐθυμιος ποὺ εἶναι ὁ Λορέντζο! Ής τόσο δὲν εἰν' εὐχάριστο νὰ ἔχῃ κανεὶς ἔνα τόσο πρόθυμο ὑπηρέτη;

( Γελοῦν. Στὴν ἑξέδρα καταλαμβάνουν τὶς θέσεις τους οἱ μασκαρέμενοι μουσικοί. 'Ανάμεσα στὰ πόδια τῶν μουσαφιών τριγυρνᾶ ὁ γελωτοποιὸς ΕΚΚΟ, φροντίζοντας νὰ ίδῃ κάτω ἀπὸ τὶς μάσκες κάμινοντάς τους νὰ γελοῦν μὲ τὶς ἀποτυχημένες ἀπόπειρές του ).

**ΕΚΚΟ** Μήπως ἥρθατε ἀπὸ τὸ βάλτο, σινιόρ; Βλέπω πῶς ἔχετε καταπληκτικὴ ὁμοιότητα μὲ τὴν ΕΛΟΝΟΣΙΑ ποὺ δυὸς ὄλοκληρες μῆνες μ' ἔξετίναζε σὰν τὸ σκυλί τὸ λαγό.

( Τὸ ΣΤΑΧΤΟΜΑΥΡΟ χτυπάει ἀδιάφορα τὸν ΕΚΚΟ καὶ ἐκεῖνος πέφτει κχάμου ).

**ΕΚΚΟ** Τὶ παραδέξειν παιχνίδι εἰν' αὐτό, σινιόροι. Ἐγὼ ποὺ εἶμαι γελωτοποιὸς σχεδὸν κλαίω, καὶ σεῖς μὲ τοὺς ὅποιους θὰ ἔπειρε νὰ γελῶ χαμογελᾶτε.... "Α, κάποιος μ' ἐτσίμπησε! Σεῖς εἴσαστε, σινιόρα;

**ΜΙΑ ΟΜΟΡΦΗ ΜΑΣΚΑ** Ναι, ἔγώ, Ἐκκό.

**ΕΚΚΟ** Βλέπω σινιόρα, πῶς καὶ ἡ καμπούρα στὸ στῆθος χαλάει τὸ

ίδιο, τὸν χαρακτῆρα, ὅσο καὶ ἡ καμπούρα στὴν πλάτη.

( Σιωπὴλ καὶ γοργὰ ἡ ομορφὴ μάσκα χτυπάει τὸ γελωτοποιὸ μὲν ἐνα στιλέτῳ. Τὸ γιαλυστερό λεπίδι γλυστράει ἀπάνω στὸ λαιμό, καὶ μὲ στριγγιλὰ ὁ γελωτοποιὸς ἀνεβαίνει τρέχοντας στὴ σκάλα καὶ ἀπὸ κεῖ σκαρφαλώνει σὲ μὰ ἀπὸ τὶς πέτρινες προεξοχές. Χάκανα. Οἱ μουσικοὶ ἀρχίζουν νὰ παῖζον κατί ἄγριο, διπο ταυτόχρονα ἀντηχεῖ μοχθηρὸ γέλοιο, κραυγὴς ἀπελπισίας καὶ πόνου, καὶ μοιρολογάει σιγανὰ κάτινος θλίψη. Κάπως παραξένος καὶ ἄγριος είνει ὁ χορὸς τῶν προσωπιδοφόρων).

**ΛΟΡΕΝΤΖΟ** Πόσο είμαι εὐτυχὴς σινιόροι, γιὰ τὴ χαρά σας. "Αν κ' είμαι δλίγο κουρασμένος... Μὰ τὶ μουσικὴ είγαι αὐτή; Θεέ μου, τὶ ἄγρια μουσικὴ είν' αὐτή, ποὺ ξεσκίζει τ' αὐτιά; Λουΐντζη, είσαι μεθυσμένος ἢ μήπως τρελλάθηκες; Τὶ είν' αὐτὸ ποὺ παίζεις ἐκεῖ μὲ τοὺς μεταμφιεσμένους σου κακούργονς. Συμπαθῆστέ με, ἀγαπητοὶ μουσαφιρέοι, μ' αὐτὸς δὲ γάιδαρος δ Πετρούτσιο τὰ ἔκαμε ὅλα θάλασσα.

**ΜΙΑ ΜΑΣΚΑ ΑΠ' ΤΟ ΧΟΡΟ** Παίζομε αὐτὸ ποὺ μᾶς ἔδωσαν, σινιόρ.

**ΛΟΡΕΝΤΖΟ** (Κοκκινίζοντας). Λέεις ψέμματα, Λουΐντζη. "Ο Λορέντζο δὲν μποροῦσε νὰ συνθέσῃ μιὰ τέτοια διαβολικὴ κακοφωνία. Ἀκούω στοὺς ἥχους αὐτοὺς τοὺς θρήνους τῶν μαρτύρων ποὺ τοὺς τυραννῶνται ἀλύπητα, ἀκούω τὸ γέλοιο τοῦ Σατανᾶ.

**ΟΙ ΓΡΗΕΣ** ( Τρέχουν μὲ τὶς καστανιέττες ). "Ερχεται δὲ γαμπρός! "Ερχεται δὲ γαμπρός! "Ερχεται δὲ γαμπρός!

**ΛΟΡΕΝΤΖΟ** Συγχωρῆστέ με, χαριτωμένες χωρατατζίνες, μὰ πρέπει νὰ πάμω παρατήρηση σ' αὐτὸν τὸν αὐθιάδη λωποδύτη, τὸ Λουΐντζη !

**Η ΜΑΣΚΑ ΑΠ' ΤΟ ΧΟΡΟ** "Ο Λουΐντζη δὲν είναι ἔδω, σινιόρ.

**ΛΟΡΕΝΤΖΟ** Ποιὸς λοιπὸν μιλεῖ; Σὺ είσαι Στάμπα;

**Η ΜΑΣΚΑ** "Οχι, ἄλλος. Ἐμεῖς παίζομε μόνο ἐκεῖνο ποὺ μᾶς εἰχατε δώσει, σινιόρ.

**ΛΟΡΕΝΤΖΟ** ( Γελῶντας ). "Αχ, νὰ τὶ είναι - μασκαρεμένοι ἥχοι! Πόσο είναι νόστιμο, σινιόροι. Ἀκοῦστε ἀπόψε καὶ οἱ ἥχοι ἀκόμα είναι μασκαρεμένοι. Μὰ τὴν ἀλήθεια, δὲν τῶξερα πώς καὶ οἱ ἥχοι μποροῦν νὰ φοροῦν συχαμερὲς μάσκες. Μ' αὐτὸ είναι τόσο διασκεδαστικό !

**ΦΩΝΗ** Καὶ σὺ δὲ τῶξερες αὐτὸ ἵσαμε τώρα, Λορέντζο; Πόσα λίγα λίγα πράγματα ξεύρεις.

**ΑΛΛΗ ΦΩΝΗ** Μὰ αὐτὴ είνε ἡ μουσικὴ σου, Δούκα.

**ΤΡΙΤΗ ΦΩΝΗ** Ποῦ είσαι σὺ δὲ ἕδιος, Λορέντζο;

( Γέλοια. Ἡ μουσικὴ ἔξακολουθεῖ. Τρέχουν οἱ ΓΡΗΕΣ μὲ τὶς καστανιέττες ).

**ΟΙ ΓΡΗΕΣ** "Ερχεται δι γαμπρός! "Ερχεται δι γαμπρός! "Ερχεται δι γαμπρός!

**ΛΟΡΕΝΤΖΟ** ( Μὲ βαθειά υπόκλιση ). Μὲ συγχωρείτε, ἀγαπητὲ σινιόδ, ποὺ δὲν σᾶς ὑποδέχτηκα ὅπως ἔπρεπε. Μὰ εἶναι τόσος πολὺς κόσμος ἐδῶ μέσα κ' ἐγὼ δὲν ἀναγνωρίζω κανένα, ἀπολύτως κανένα ! Γιὰ φαντασθῆτε ! Δὲν ἀναγνωρίζω πιὰ τὴ μουσική μου δὲν εἰν' ἀστεῖο ἀλήθεια, ἀγαπητέ μου σινιόδ ;

**Η ΜΑΣΚΑ** Καὶ τὸν ἑαυτό σου τὸν ἀναγνωρίζεις, Λορέντζο;

**ΛΟΡΕΝΤΖΟ** Τὸν ἑαυτό μου ; ( Γελᾶ ) καὶ βέβαια, καὶ βέβαια, δὲν βλέπετε πώς εἴμαι δίχως μάσκα ; Μὰ τὶ εἰν' αὐτό ;

( Μπρός ἀπὸ τὸ Δούκα περνάει μιὰ παράξενη πομπή : μιὰ νεαρή, ὄμορφη καὶ περήφανη βασίλισσα ὁδηγεῖται ἀγκαλιασμένη ἀπὸ ἓνα μεθυσμένο ἵπποκόμο, μπρός, προπορεύεται ἡ τροφός - μιὰ χωριάτισα φέροντας στὰ χέρια ἓνα μικρό τέρας, μισοκτήνος, μισο - ἀνθρώπο ).

**ΛΟΡΕΝΤΖΟ** ( Μὲ ἀγανάκτηση ). Τὶ σημαίνει αὐτό, σινιόδοι ; Καὶ κάτω ἀκόμη ἀπὸ τὴν προστασία τῆς μάσκας ἔνας τέτοιος συνδυασμὸς μοῦ φαίνεται ἀηδέστατος κι ἀπρεπής. Μὰ τὶ εἰν' αὐτὸ ποὺ φέρονται μπροστά ; τὶ σημαίνει αὐτὴ ἡ μάσκα !

**ΜΙΑ ΜΑΣΚΑ** Εἶναι δι ἵπποκόμος ποὺ συνευρέθηκε μὲ τὴ βασίλισσα κ' ἐγέννησαν ἓνα χαριτωμένο ἀγοράκι. Κάντε δρόμο στὸ γυιὸ τοῦ βασιλῆ !

**ΙΠΠΟΚΟΜΟΣ** ( Μεθυσμένος ). "Ε, σεῖς ἵππότες ; Σταυροφόροι ! "Εξω ἀπὸ τὸ δρόμο διώχτοντος βασίλισσα, γιατὶ μποροῦν νὰ ἔλαψουν τὸ μονάχιτρο μας γυιό.

( Γέλοια. φωνές : « Κάντε δρόμο στὸ γυιὸ τοῦ βασιλῆ ! »).

**ΛΟΡΕΝΤΖΟ** ( στρέφεται ἀγανακτισμένος ). Δὲν μοῦ πολυαρέσει τὸ παιχνίδι αὐτό, σινιόδοι..... "Ε, Έκκο, παληογελωτοποιέ, γιατὶ σκαρφάλωσες τόσο ψηλά ; Γιατὶ δὲν χαροποιεῖς τοὺς κυρίους μὲ τὶς νόστιμες ἔξιπνάδες σου ;

**ΕΚΚΟ** ( Κλαίγοντας ). Τοὺς φοβᾶμαι τοὺς μουσαφιρέους σου, Λορέντζο. Μ' ἔκαναν καὶ πόνεσα. Διώξτους, Λορέντζο.

**ΛΟΡΕΝΤΖΟ** ( Κοκκινίζοντας ). Ηοίδος τόλμησε νὰ σὲ πειράξῃ ; Αὐτὸ δὲν εἶναι δυνατὸ νὰ ἔγινε. Θίξειότιμοι ξένοι μου εἶναι τόσον ἀγαθοὶ καὶ καλοπροσαίρετοι ποὺ σὲ κανένα δὲν θὰ μποροῦσαν νὰ κάμουν κακό. Φαίνεται πώς ἔσù διδιος, ἀφιλότιμε χωρατατζῆ, ἐπρόσβαλες κανένα μὲ τὰ γνωστά σου μοχθηρὰ ἀστεῖα καὶ τώρα κρύβεσαι ἀπὸ τὸ φόβο τῆς τιμωρίας.

**ΕΚΚΟ** ( Κλαίγοντας ). Πολὺ καλοὶ εἰν' οἱ μουσαφιρέοι σου, Λορέντζο.

Η καμπούρα μου πλέει μέσα στὸ αἷμα, σὰ μυτερὸ νησὶ μέσα στὴ θάλασσα. Δὲν ἔχεις κανένα κουστουμάκι, Λορέντζο, κ' ἐγὼ

θέλω νὰ μασκαρευτῶ.

**ΛΟΡΕΝΤΖΟ** "Ελα, δῶ.

("Ο γελωτοποιὸς κοιτάζοντας γύρω του μὲ φόβο κατεβαίνει πρὸς τὸ λορέντζο ).

**ΕΚΚΟ** Λοιπόν ; Πές γρήγορα γιατὶ θὰ τὸ σκάσω. Φοβοῦμαι.

**ΛΟΡΕΝΤΖΟ** (Σιγά). Κ' ἐγὼ φοβοῦμαι λιγάκι, μικρέ μου φίλε. Δὲν καταλαβαίνω καλὰ - καλά, τί σημαίνουν αὐτὰ ποὺ γίνονται. Ποιοὶ εἰν' αὐτοὶ ; — δὲν ἀναγνωρίζω κανένα. Καὶ μοῦ φαίνεται πώς εἶναι περισσότεροι ἀπὸ ὅσους εἶχα προσκαλέσει. Αὐτὸς εἶναι τόσο παράξενο. Μήπως ἔγγνωρισες κανέναν, "Εκκό ; Εἰν" ἀλήθεια πώς τὰ πρόσωπά τους εἶναι σκεπασμένα, μὰ σὺ θυμᾶσαι τόσο καλὰ τὸ περπάτημα, τὴ φωνή, τὴ κορμοστασιά, — ἵσως γνώρισες κανέναν ἀπ' αὐτούς ;

**ΕΚΚΟ** Κανένα. "Ασε με, Λορέντζο.

**ΛΟΡΕΝΤΖΟ** (Μελαγχολικά). Μ' ἀφίνεις, μικρέ μου φίλε ;

**ΕΚΚΟ** Θὰ βάλω ἔνα κουστουμάκι.

**ΛΟΡΕΝΤΖΟ** "Ελα, πήγαινε ἀφοῦ φοβᾶσαι τόσο πολύ, μικρὲ καμπουράκο. Μὰ στεῖλε μου τὴν ντόννα Φραντσέσκα. Μήπως ξέρεις ποῦ βρίσκεται ;

**ΕΚΚΟ** Είναι ἀπάνω. Διῶξε τους, Λορέντζο. "Εγὼ τρέχω. (Φεύγει ἀναβαίνοντας τὴ σκάλα).

**ΛΟΡΕΝΤΖΟ** ("Αποτείνεται σὲ μὰ νέα, πάρα πολὺ ὄμορφη μάσκα). Σᾶς χαιρετῶ, σινιόρα. Είστε γοητευτικὴ σὰν ὄνειρο. Είστε τρυφερὴ σὰν ἀσημένια ἀχτίδα τοῦ φεγγαριοῦ,— κ' ἐγὼ μὲ σεβασμὸ μπροστά σας. (Λυγίζει τὸ ἔνα γόνατο καὶ τῆς φιλεῖ μὲ σεβασμὸ τὸ κέρι. Σηκώνεται). Βλέπω μονάχα τὴ λυγερὴ κορμοστασιά σας καὶ τὸ μικρό σας ποδαράκι, ἀλλ' ἐπιτρέψτε μου, οὐρανία, νὰ γίνω ἀδιάχριτος καὶ νὰ ἴδω τὰ γλυκά σας μάτια..... Πόσο εἶναι φωτεινά ! "Ως νι ἀνάμεσα στὸ ἄνοιγμα τῆς μαύρης καὶ κακιᾶς μάσκας, βλέπω πόσο εἶναι πανώραια. Ποιὰ είστε, σινιόρα ;..... Δὲν σᾶς γνωρίζω.

**ΜΑΣΚΑ** Είμαι τὸ ψέμμα σου, Λορέντζο.

**ΛΟΡΕΝΤΖΟ** (Γελῶντας). Μήπως μπορεῖ ποτὲ τὸ ψέμμα νάναι τόσο ὄμορφο ; ὅσο είστε σεῖς, σινιόρα ; Καὶ νάνετε λάθος· δὲν ὑπάρχει ψέμμα ἐντός μου, σινιόρα. "Αν γνωρίζετε τὶς σκέψεις τοῦ Λορέντζου, τους ἀγνοὺς καὶ φωτεινοὺς στοχασμούς του, τὴ ψυχὴ του, ποὺ τραγουδάει στὰ οὐράνια, σὰν ἀνοιξιάτικος κορυδαλός πάνου στὸ ξεχειλισμένο "Αργο.... (Μὲ τρόμο). "Α, ποιὸς εἴν' αὐτός ;

( Σούγνεται κατι πολύχερο, πολύποδο, πού στερείται μορφής και σκήματος, και μιλεῖ μὲ πολλές φωνές ).

**ΤΟ ΚΑΤΙ** Είμαστε οι σκέψεις σου, Λορέντζο.

**ΛΟΡΕΝΤΖΟ** Τι αυθάδικο ἀστεῖο εἰν<sup>τ</sup> αὐτό, σινιόροι. Μὰ είσαστε οι μουσαφιρέοι μου, σᾶς ἐποσκάλεσα.....

**ΤΟ ΚΑΤΙ** Είμαστε οι ἀφεντάδες σου, Λορέντζο. Τὸ παλάτι αὐτὸ εἶναι δικό μας.

**ΛΟΡΕΝΤΖΟ** ( Πιάνει τὸ κεφάλι του ). "Αχ, αὐτὴ ἡ φριχτὴ μουσική ! Εἶναι ίκανὴ γιὰ νὰ τρέλλανη τὸν ἄνθρωπο ! Λουίντζη, ἡ ποιὸς ἀλλος εἰν<sup>τ</sup> ἔκει πάνω, καὶ δὲν γνωρίζω κανένα ἀπὸ σᾶς μὰ σᾶς παραπλῶ, σᾶς διατάξω ἐπὶ τέλους ! παῖξτε ἔκεινο ποὺ σᾶς ἔδωσα. Βγάλτε τὶς μάσκες ἀπὸ τὸν ἥχους. Δὲν θυμᾶστε τί ὅμορφο ἦταν ἔκεινο ποὺ ἔσυνθεσα ; "Ηταν λιγάκι μελαγχολικό, εἰν<sup>τ</sup> ἡ ἀλήθεια σινιόροι, μὲ κυριεύει συχνὰ μιὰ σκοτεινὴ καὶ τρυφερὴ μελαγχολία, μὰ εἰχε τόσο φωτόλουστη καὶ ἀγνὴ ἀρμονία. "Ισως νὰ τόχης ξεχάσει, Λορέντζη. Τότε ἀκούστε θὰ στὸ θυμίσω ἔγώ. ( "Αρχίζει νὰ τραγουδῇ πάτι ὅμορφο, μὰ ὑστερά ἀπὸ τὶς δύο πρῶτες μουσικὲς φράσεις, ἐπαναλαμβάνει αὐτὸ ποὺ παῖζουν οι μουσικοί. Κόβει τὸ τραγούδι τρομαγμένος ). Τί ἀστεῖο. Μ' ἔκανατε νὰ τὸ χάσω, κύριοι μουσικοί. Καὶ ζαλίζομαι λιγάκι πραγματικὰ πάτι ἔχει πάθει τὸ κρασί. Τί ἀστεῖο ποὺ εἰν<sup>τ</sup> αὐτό, σινιόροι. Σὰ νὰ ἔχω λυσμένο μολύβι μέσα στὸ κεφάλι μου !

( Δυνατὰ ζάχανα ).

**ΜΙΑ ΦΩΝΗ** Γιατί λοιπὸν ἔπαιφες, Λορέντζο ;

**ΑΛΛΗ ΦΩΝΗ** Ο Λορέντζο εἶναι μεθυσμένος. Ο Λορέντζο, ὁ Δούκας ντὶ Σπάνταρο εἶναι μεθυσμένος.

( Χάχανα ).

**ΠΡΩΤΗ ΦΩΝΗ** Ετοιμαστήκαμε νὰ σ<sup>τ</sup> ἀκούσωμε, Λορέντζο. Ξέραμε τί μεγάλος ἀρτίστας εἴσαι, Λορέντζο.

**ΤΡΙΤΗ ΦΩΝΗ** Τὸ ἀπαιτοῦμε, Λορέντζο. Τραγούδησε !

**ΛΟΡΕΝΤΖΟ** ( Μὲ ἀξιοπρέπεια ). Σινιόροι... ( Μὲ τρόμο ). "Α, ποιὸς μ<sup>α</sup> ἀγγίζει τὸν ὅμο. "Ολοι ἔχουν ἔρθει τώρα σινιόρα, καὶ σεῖς εἴστε περιττὴ ἔδω, δὲν σᾶς γνωρίζω κάν.

**Η ΩΜΟΡΦΗ ΜΑΣΚΑ** Έγὼ είμαι, ἀγαπημένε μου.

**ΛΟΡΕΝΤΖΟ** Μὲ συγχωρεῖτε, σινιόρα, μὰ ἔτσι μόνον ἡ γυναίκα μου μπορεῖ νὰ μὲ φωνάζῃ, ἡ ντόννα Φραντσέσκα.

**Η ΜΑΣΚΑ** ( Μὲ σιγανὸ γέλοιο ). Δὲν μ<sup>α</sup> ἀναγνωρίζεις Λορέντζο ;

**ΛΟΡΕΝΤΖΟ** Κάτι σὲ σᾶς μοῦ θυμίζει τὴ γυναίκα μου, ὁραία μου μάσκα. Μ' αὐτὸ τὸ μαῦρο πέπλο.... ἐπιτρέψτε νὰ ἴδω τὰ μάτια

σας: ἀπὸ χιλιάδες χιλιάδων γυναικες θ' ἀναγνωρίσω τὴν ἀγαπημένη μου ἀπὸ τὰ μάτια της. (Τὴ βλέπει καὶ γελᾶ χαρώπα). Φραντέσκα, ἀγάπη μου, πόσο μὲ τρόμαξες. Γιατί φορᾶς μάσκα; Ξέρεις..... (Τὴ φέρνει στὸ πλάι καὶ ἀγκαλιάζοντάς την σφιχτά τῆς μιλεῖ σχεδὸν φυσιοτά). Ἀγαπημένη μου, εἶμαι τόσο κουρασμένος, καὶ ἡ καρδιά μου πονᾷ τόσο δυνατά, λέσ καὶ τὴ δαγκάνει κανένα φεῖδι. Οἱ σκέψεις μου μπερδεύονται. "Ἐχετε ἵδη ἐδὼ πέρα ἔνα φριχτὸ τέρας, νά ἔκει, εἶναι ἔκει στὴ γωνιὰ — λέει πῶς εἶναι οἱ σκέψεις μου. Μ' αὐτὸ εἶναι ψέμματα, Φραντσέσκα, ἀγαπημένη μου, μοναδική μου.

**Η ΜΑΣΚΑ** Εἶναι ἀπλῶς μιὰ μάσκα, Λορέντζο.

**ΛΟΡΕΝΤΖΟ** (Μὲ δυσπιστία). Ναί, ἔτσι νομίζετε, σινιόρα; Κι αὐτοὶ θὰ φύγουν καὶ ἔμεις θὰ μείνωμε μόνοι;..... Πήγετε μου.

**Η ΜΑΣΚΑ** Καὶ μεῖς θὰ μείνωμε μόνοι. (Μὲ πάθος). Θὰ σ' ἀγκαλιάσω τόσο σφιχτά, Λορέντζο· θὰ σοῦ φανῆ πῶς δὲ σ' ἔχω ἀγκαλιάσει ποτὲ λίσαμε τώρα.

**ΛΟΡΕΝΤΖΟ** (Άφηρημένα). Ναί, εἶμαι εὐτυχισμένος, Μαντόννα... Μ' αὐτὲς οἱ μάσκες, αὐτὸς ὁ ἀπαίσιος σινιόδο Σαντρό, μεταμορφώθηκε μὲ τόση τέχνη σὲ πτῶμα, ποὺ κι ὅποιοσδήποτε νεκροθάφτης θὰ μποροῦσε ν' ἀπατηθῇ. Μοῦ φάνηκε πῶς βλέπω σκουλήκια,— καὶ στὸ ἀστεῖο ἀκόμα δὲν θάδαξα μιὰ τέτοια φριχτὴ καὶ συχαμερὴ μάσκα.

**Η ΜΑΣΚΑ** (Μὲ τρόμο). "Ο σινιόδο Σαντρό; Μ' αὐτὸς πραγματικὰ ἔχει πεθάνει, ἔκανες λάθος, ἀγαπημένε μου!

**ΛΟΡΕΝΤΖΟ** (Άργα). Γιατί μὲ κοροϊδεύετε, Φραντσέσκα; "Αν είχε πεθάνει θὰ μάθενα τὸ θάνατό του.

**Η ΜΑΣΚΑ** Μὰ τὸν ἔμαθες, Λορέντζο. Θὰ τῷχες ξεχάσει. Καὶ εἴσαι λιγάκι πουρασμένος. Εἶναι τόσο κρύα τὰ χέρια σου. Μᾶς βλέπουν,— μὰ ἔγῳ δὲν μπορῶ νὰ κρατηθῶ καὶ σοῦ φιλῶ τὸ χέρι, ἀγαπημένε..... (Τοῦ φιλεῖ τὸ χέρι).

(Άπο πίσω τοὺς ξυγώνει μιὰ ἄλλη ὥμορφη μάσκα καὶ λέει δυνατά).

**Η ΝΕΑ ΜΑΣΚΑ** Λορέντζο, μὲ φώναξες;

**ΛΟΡΕΝΤΖΟ** (Μὲ φρίκη). "Η φωνὴ τῆς Φραντσέσκας!

**Η ΝΕΑ ΜΑΣΚΑ** "Ο Ἐκκό μοῦ εἴπε πῶς μὲ θέλεις.

**ΛΟΡΕΝΤΖΟ** "Ο Ἐκκό; (Άπομακρύνει ἀργὰ ἀπὸ κοντά του τὴ μάσκα τοῦ ἀγκάλιαζε καὶ τὴ βλέπει μὲ φρίκη). Μὰ ποιὰ εἴστε σεῖς, σινιόρα;.. Πῶς τολμήσατε νὰ μ' ἔξαπατήσετε; Γιατί σᾶς ἔκαμα τιμὴ ποὺ σᾶς ἀγκάλιασα! (Τὴ σπρώχνει σιγανά). Φύγετε ἀπὸ κοντά μου!

**ΠΡΩΤΗ ΜΑΣΚΑ** ( Στριφογυρνᾶ τὰ χέρια ). Λορέντζο, τί ἔχεις. Μὲ διώχνεις;  
Τί ἔχεις, Λορέντζο;

**ΔΕΥΤΕΡΗ ΜΑΣΚΑ** ( Μ' ἀνυπομονησία ). Μὲ φωνάξατε, Λορέντζο; Ποιὰ εἰν' αὐτὴ ἡ σινιόρα ποὺ τολμᾶ νὰ σᾶς φέρετε μὲ τόση τρυφερότητα;

**ΛΟΡΕΝΤΖΟ** Φραντσέσκα! Φραντσέσκα! ( Βλέπει μὲ ἄκρα ἀπορία πότε τὴν μιὰ πότε τὴν ἄλλη γυναίκα, ζυγώνει τὴ δεύτερη καὶ ζαρώνοντας τὰ φρύδια μὲ ἐκφραση τρομερῆς ἐρώτησης τὴν καλοκοιτάζει στὰ μάτια ). Τὰ μάτια! Τὰ μάτια! Δεῖξε μου τὰ μάτια σου. Νάι, εἶσαι ἡ Φραντσέσκα. Εἶναι τὸ ἀπαλὸ καὶ τρυφερὸ βλέμμα σου, εἶναι ἡ πανώραια ψυχή σου. Δός μου τὸ χέρι σου. ( Στὴν πρώτη μάσκα μὲ περιφρόνηση ). "Οσο γιὰ σᾶς, σινιόρα, τραβηγχθῆτε πέρα!

**ΔΕΥΤΕΡΗ ΜΑΣΚΑ** ( Στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Δούκα ). Λορέντζο, μὲ τρομάζουν οἱ μάσκες σου. Ὁλόκληρο τὸ παλάτι μας ἔχει καταληφθῆ ἀπὸ κάτι ἀπαίσια τέρατα. Εἶδα τὸ Σινιόρ Σαντρό, εἶναι φριχτός.

**ΛΟΡΕΝΤΖΟ** ( Πιάνει τὸ κεφάλι του ). Τὸ σινιόρ Σαντρό; Μ' αὐτὸς πέθανε, ἐσύ ἡ Ἰδια μοῦ τῶπες.

( Ἀπὸ πίσω ζυγώνει μιὰ τρίτη, τὸ ἴδιο ὅμορφη, μάσκα. Μιλεῖ δυνατά ).

**ΤΡΙΤΗ ΜΑΣΚΑ** Λορέντζο, ἀγαπημένε μου, μὲ φωνάξατε; Ὁ γελωτοποιὸς Ἐκκὸ μοῦ εἶπε πῶς μὲ φωνάξατε. Ποιὰ εἶναι ἡ σινιόρα αὐτὴ ποὺ εἶναι μαζί; Καὶ τί σημαίνει αὐτὴ ἡ ἀπρεπη ὀικειότης, Λορέντζο;

**ΛΟΡΕΝΤΖΟ** ( Ὁπισθοχωρεῖ μὲ γέλοιο, δηνούσι τὴν παραφούσην ). Τί ἔξοχο ἀστεῖο, σινιόρα, τί θαυμάσιο ἀστεῖο! Τώρα ἔχασα τὴν γυναίκα μου. Γελάστε, ἀγαπητοί μουσαφιρέοι: εἶχα γυναίκα, τὴν ἔλεγαν ντόννα Φραντσέσκα, κ' ἐγὼ τὴν ἔχασα. Τί παράξενο χωρατό!

**ΤΡΕΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΜΑΣΚΕΣ** ( Μαζί ). Λορέντζο, ἀγαπημένε!

**ΛΟΡΕΝΤΖΟ** ( Μὲ γέλοια ). Τ' ἀκοῦτε, σινιόροι;

( Γενικὸ ἀκράτητο γέλοιο ).

**ΦΩΝΕΣ** Ὁ Λορέντζο ἔχασε τὴν γυναίκα του. Κλάψτε, σινιόροι. Ὁ Λορέντζο ἔχασε τὴν γυναίκα του. Δῶστε μιὰ καινούργια γυναίκα στὸ Λορέντζο. ( Ἀπ' ὅλες τὶς μερὶὲς φτάνουν θρηνώδεις γυναικεῖς φωνές ): « ἐδῶ εἴμαι, Λορέντζο, ἐδῶ εἴμαι, Λορέντζο. Πάρε τὴν Φραντσέσκα σου ». Ἀπὸ νάποι μέρος ἀκούγεται μιὰ φωνὴ γεμάτη τρόμο : « Σῶσέ με, Λορέντζο. Ἐδῶ εἴμαι! » Χάχανα. Οἱ ἔφτα γρηγὸς μὲ ὑφος ντροπαλὸ καὶ σαστισμένο σὰ νιόνυμφες

έκφραζουν τὸν πόθο νὰ πέσουν στὸ λαιμὸ τοῦ Λορέντζου).

**ΦΩΝΗ** Θὰ παντρέψωμε τὸ Λορέντζο, σινιόροι. Ὁ δούκας Λορέντζο ξαναπαντρεύεται. "Ἐνα γαμήλιο ἐμβατήριο, Μαέστρο.

(Οἱ μουσικοὶ παῖζουν κάτι τὸ ἄγριο ποὺ θυμίζει μόλις γαμήλια μουσική, ἀλλὰ μιὰ μουσικὴ ποὺ ἔκτελεται στὴν κόλαση σὲν προσωπιδοφόρο γάμο τοῦ Σατανᾶ. Στὸ Λορέντζο πλησιάζει ἡ κόκκινη μάσκα μὲ τὸ φεῖδι).

**Η ΚΟΚΚΙΝΗ ΜΑΣΚΑ** Ἀναγνωρίζεις τῷρα τὴν καρδιά σου, Λορέντζο ; (Αυτητερά). Χάϊδεψε τὸ φειδάκι, χάϊδεψε τὸ φειδάκι — μοῦ ἥπιε ὅλο μου τὸ αἷμα.

**Η ΑΡΑΧΝΗ** Τῷρα τὴν ἀναγνωρίζεις τὴν καρδιά σου, Λορέντζο ; "Ἐλα νὰ συρθοῦμε ὡς τὸν πύργο, φίλε, ἔκει μέσα στὶς ἀραχνιὲς κάτι ἔχει μπλεχετεῖ καὶ σὲ περιμένει. Μὰ εἶναι σουθλερὸ τὸ ξῖφος σου, Λορέντζο ; Μὰ εἶναι σουθλερὸ τὸ ξῖφος σου, Λορέντζο ;

**ΛΟΡΕΝΤΖΟ** "Ἐξω ! "Ἐξω ! ξεβράσματα τοῦ ζόφου ! Δὲ σᾶς γνωρίζω. (Ἀνεβαίνει μερικὰ σκαλοπάτια καὶ καθὼς στέκεται μόνος ψηλὰ ἀπόνω ἀπ' τὸ πλῆθος τῶν προσωπιδοφρών, θέλει κάτι νὰ φωνάξῃ. "Ἄξαφνα ὅμως πιάνει τὴν καρδιά του καὶ μὲ θλιβερὸ χαμόγελο σὰν πρῶτα τρυφερός, γεμάτος ἐμπιστοσύνη, εὐγένεια καὶ ώμορφιὰ ἀποτείνεται πρὸς τὰ κάτω ).

**ΛΟΡΕΝΤΖΟ** Συμπαθεῖστε τὸν ἄθελό μου ἐρεθισμό, ἀγαπητοί μου μουσαφιρέοι, μὰ τὰ νόστιμα ἀστεῖα σας, τὸ ἐπιτυχημένο παίξιμό σας, μὲ τάραξαν κάπως. "Ἐχασα τὴ γυναίκα μου. Τὴν ἔλεγαν ντόννα Φραντσέσκα. Ἐπιτρέψετε λοιπὸν τῷρα — γιατὶ πλησίαζει ἦδη ἡ ὥρα τοῦ χωρισμοῦ, ἐπιτρέψετε μου λοιπὸν νὰ σᾶς ἐπαναφέρω στὴν πραγματικότητα τῆς μουσικῆς. "Οχι σ' ἐκείνη τὴν ἀποκρουστικὴ κακοφωνία μὲ τὴν δοπιά κατατυρράνησε τὴν ἀκοή σας αὐτὸς ὁ μεταμφιεσμένος κακούνδρος Λουντζή, θέλοντας νὰ συνεισφέρῃ τὸν διβολό του στὴ γενικὴν εὐθυμία, — ἀλλὰ μὲ τὴ δική μου μουσική. Δὲν εἶμαι καλὸς συνθέτης, σινιόροι, ἡ οὐράνια μελωδία χαϊδεύει σπάνια τὴν ἀνθρώπινη ἀκοή μου, σεῖς ὅμως μὴ μὲ κρίνετε αὐστηρά. Στὴν ἀγνότητα καὶ στὴν ἀπλότητα τῶν ἥχων θὰ βρήτε μιὰ ἡρεμη χαρὰ καὶ τὸ ἀντιφέγγισμα κάποιου ὑπέρογειου ὀνείρου..... Κ' ἐγὼ ἔχασα τὴ γυναίκα μου, σινιόροι, ἔχασα τὴ γυναίκα μου. Τὴν ἔλεγαν ντόννα Φραντσέσκα.

**ΟΙ ΜΑΣΚΕΣ** Περιμένομε τὴ μουσική σου, Λορέντζο. Σ' ὅλο τὸν κόσμο εἶναι γνωστὴ ἡ μεθυστικὴ μουσικὴ τοῦ δούκα Λορέντζο. Ως τόσο ἡ ὥρα τοῦ χωρισμοῦ εἶναι μακρού ἀκόμα ¶

**ΛΟΡΕΝΤΖΟ** Στίς προσταγές σας, ἀγαπητοί μουσαφιρέσι. ( Συνεννοεῖται μὲ τοὺς μουσικούς ).

( Λίγο πρὶν ἀπ' αὐτῇ τῇ σκηνῇ, στὴ σάλα εἶχεν ἐμφανιστῆ ἡ πρώτη ἀπ' τίς **ΜΑΥΡΕΣ ΜΑΣΚΕΣ**, ἔνα τεφατώδικο καὶ παράξενο πλάσμα, ποὺ μοιάζει μ' ἓνα ἐνσαρκωμένο κορμάτι τοῦ ζόφου. Κοιτάζοντας γύρω μὲ δυσπιστία καὶ φόβο, ἀπορῶντας γιὰ τὸ καινούργιο, τ' ἄγγωστο καὶ ξένο, ἡ **ΜΑΥΡΗ ΜΑΣΚΑ** γλυστράει σὰν ἔνοχη στὸ μάρκος τοῦ τοίχου καὶ κρύβεται ἀδέξια πίσω ἀπ' τὶς πλάτες. Μὰ δλους σ' ὅσους ζυγώνει διπισθοχωροῦν γεμάτοι μ' ἐκπληξη καὶ ἀνησυχία ).

**ΜΙΑ ΦΩΝΗ** Τί εἶν' αὐτό; Αὐτὸ δὲν εἶναι μάσκα.

**ΔΕΥΤΕΡΗ ΦΩΝΗ** Δὲξέρω. Ποιὸς σᾶς προσκάλεσε, σινιόρ;

**ΜΑΥΡΗ ΜΑΣΚΑ** ( Δὲν ἀπορίνεται, μαζεύεται καὶ κρύβεται σιγανά πίσω ἀπ' τοὺς ἄλλους. Κουβεντιάζονταν δυὸς ἄλλες μάσκες ).

**ΠΡΩΤΗ ΜΑΣΚΑ** ( Στήνην ἄλλη σιγαγά ). Πόσοι εἴμασταν;

**ΔΕΥΤΕΡΗ ΜΑΣΚΑ** Εἴμασταν ἑκατό.

**ΠΡΩΤΗ ΜΑΣΚΑ** Μὰ τώρα εἴμαστε περισσότεροι. Ποιοὶ εἶν' αὐτοί; Δὲν ξέρετε;

**ΔΕΥΤΕΡΗ ΜΑΣΚΑ** Δὲν ξέρω. Μὰ φοβοῦμαι νὰ τὸ εἰπῶ, μοῦ φαίνεται πῶς πετάνε μέσα στὸ φῶς.

**ΠΡΩΤΗ ΜΑΣΚΑ** Ό τρελλὸς Λορέντζο ἔχει φωτίσει πάρα πολὺ τὸ παλάτι του.

**ΔΕΥΤΕΡΗ ΜΑΣΚΑ** Ή φωτιὰ μέσα στήνην νύχτα εἶν' ἐπικίνδυνη.

**ΠΡΩΤΗ ΜΑΣΚΑ** Γιὰ κείνους ποὺ πλανιῶνται;

**ΔΕΥΤΕΡΗ ΜΑΣΚΑ** Γιὰ κείνον ποὺ τὴν ἀναψε.

**ΛΟΡΕΝΤΖΟ** Παρακαλῶ λίγη προσοχή, σινιόροι. Αὐτὸς ἔδω ὁ μασκαρέμενος σινιόρος λέγεται Ρομονάλντο, καὶ εἶναι ἔξαιρετος τραγουδιστής· θὰ σᾶς ψάλῃ ἔνα μικρὸ τραγούδικι ποὺ εἶχε τὸ θράσος νὰ συνθέσω. Ρομονάλντο, ἔχεις μαζί σου τὶς νότες;

**Ο ΜΑΣΚΑΡΕΜΕΝΟΣ** Έδῶ εἶναι, σινιόρ.

**ΛΟΡΕΝΤΖΟ** Καὶ τὰ λόγια; Νὰ προσέχῃς πιὸ συχνὰ τὶς νότες, γιατὶ σ' ἔνα μέρος κάνεις διαρκῶς λάθος, φίλε μου.

**Ο ΜΑΣΚΑΡΕΜΕΝΟΣ** Καὶ τὰ λόγια εἶν' ἔδω, σινιόρ.

**ΛΟΡΕΝΤΖΟ** Λουντζή, ληστή, ἀν κάμης κ' ἔνα λάθος σὲ μιὰ νότα, θὰ προστάξω αὔριο κι ὅλας νὰ σὲ κρεμάσουν στὸν τοίχο τοῦ πύργου μου.

**ΟΙ ΜΑΣΚΕΣ** ( Μαζί ). Δὲν θ' ἀναγκασθῆτε νὰ ξοδέψετε τὸ σκοινί σας γιὰ μένα, σινιόρ.

**ΛΟΡΕΝΤΖΟ** Προσοχή! Κύριοι, προσοχή! ( Μὲ ταραχή ). Ἐμπρός, Ρομονάλντο, βάλε τὰ δυνατά σου, φίλε μου, μὴ μὲ ντροπιάσης, κι ἐγώ, αὔριο κι ὅλας θὰ σου χαρίσω μιὰ πολύτιμη ζώνη.

(, Μὲ ὡμορφα, τρυφερά, ξάστερα, φωτεινά, σὰν τὰ μάτια ἑνὸς μικροῦ παιδιοῦ, κι ἀπιλά ἀκκόρ, ἀρχίζει τὸ κόμπαγιαμέντο. Ἀλλά μὲ τὴν κάθε τελευταία φράση ποὺ τραγουδεῖ ὁ ΜΑΣΚΑΡΕΜΕΝΟΣ, ή μουσικὴ γίνεται σπασμωδική, ἀνήσυχη, φτάνει σὲ ιρανγές καὶ χάκανα, σὲ μιὰ τραγικὴ ἀσυναρτησία αἰσθημάτων. Κι ἀποτελειώνει μ' ἔνα ἐπιβλητικὸ καὶ σκυθρωπὸ ὅμονο).

**Ο ΜΑΣΚΑΡΕΜΕΝΟΣ** (Τραγούδει). « Ή ψυχή μου εἶναι μαγεμένο παλάτι. Μὴν εἰν' ὁ ἥλιος ποὺ λάμπει στὰ ψηλά του παράθυρα κ' ὑφαίνει μὲ τὶς χρυσές του ἀχτίνες ὄνειρα χρυσαφένια; Μὴ τὸ φεγγάρι προβάλλει θλιμμένο στ' ἀχνισμένα παράθυρα — ἀνάμεσα σ' ἀσημένιες ἀχτίδες κι ὄνειρα ἀσημένια —, Ποιὸς γελᾶ; Ποιὸς γελᾶ τόσο τρυφερὰ μὲ τὴν ἀνθρώπινη θλίψη; »

**ΛΟΡΕΝΤΖΟ** "Ετσι, ἔτσι, Ρομονάλντο.

**Ο ΜΑΣΚΑΡΕΜΕΝΟΣ** (Τραγουδεῖ). « Κι ἐφώτισα τὸ παλάτι μου μὲ φῶτα. — Τί ἔπαθε ἡ ψυχή μου; Οἱ μαῦροι ἵσκιοι ἔτρεξαν στὰ βουνά — κ' ἐγύρισαν ἀκόμη πιὸ μαῦροι. — Ποιὸς θρηνεῖ; Ποιὸς στενάζει τόσο βαρειά μέσα στὸν μαύρους ἵσκιους τῶν κυπαρισιῶν; — Ποιὸς ἡρθε μὲτανάστη; »

**ΛΟΡΕΝΤΖΟ** (Μ' ἀπορία). Αὐτὸ δὲν ὑπάρχει ἐκεῖ, Ρομονάλντο. Καὶ τί μουσικὴ εἰν' αὐτῇ;

**Ο ΜΑΣΚΑΡΕΜΕΝΟΣ** (Τραγούδει). « Κ' οἵ τρόμοι ἐμπῆκαν στὸ λαμπτερό μου παλάτι. Τί ἔπαθε ἡ ψυχή μου; Σβύνονταν τὰ φῶτα μὲ τὴν ἀνάσα τοῦ ζόφου — Ποιὸς γελᾶ; Ποιὸς γελᾶ τόσο φριχτὰ μὲ τὸν τρελλὸ Λορέντζο; Λυπήσου με, δὲ κυρίαρχε — ἡ ψυχή μου δειλιάζει ὡς κυρίαρχε, ὡς ἄρχοντα τοῦ κόσμου — Σατανᾶ! »

**ΟΙ ΜΑΣΚΕΣ** (Μὲ γέλοιο). Λυπήσου τον, Σατανᾶ.

**ΛΟΡΕΝΤΖΟ** Λέξ ψέμματα τραγουδιστή. Ἐγώ, δὲ Λορέντζο, δούνας ντὶ Σπαντάρο, ἵππότης τοῦ Ἀγίου Πνεύματος, δὲ θὰ μποροῦσα ποτὲ νὰ ὀνομάσω ἄρχοντα τοῦ κόσμου τὸ Σατανά. Φέρε δῶ τὶς νότες. Μὲ τὸ σπαθί μου ἔγὼ θὰ σὲ μάθω νὰ διαβάζης καλλίτερα. (Τοῦ ἀρπάζει τὶς νότες καὶ διαβάζει μὲ φρίκη). « Κι ἡ ψυχή μου δειλιάζει, ὡς ἄρχοντα τοῦ κόσμου — Σατανᾶ! » Αὐτὸ εἶναι ψέμμα. Κάποιος μιμήθηκε τὸ γράψιμό μου, σινιόροι. Αὐτὰ δὲν τάχω γράψει ποτέ. Όρκίζομαι στὸν παντοδύναμο οὐρανὸ σινιόροι, — δρκίζομαι στὴν ιερὴ μνήμη τῆς μητέρας μου, — δρκίζομαι στὸ λόγο μου, νῶς ἵππότης: ἐδῶ κρύβεται κάποια αἴγιον ἀπάτη. Εζουν παραλλάξει τὰ λόγια.

**ΟΙ ΜΑΣΚΕΣ** Δὲν μᾶς χρειάζονται οἱ δόρκοι σου, Λορέντζο. Σύρε τὴν μετάνοια σου στὴν ἐκκλησιά. Εμεῖς δρκίζομε ἐδῶ μέσα. Ξακολούθησε τραγουδιστή.

**ΛΟΡΕΝΤΖΟ** ( Χαμογελᾶ ἀδύναμα ). Μὲ συγχωρεῖτε, σινιόροι. Τὸ ἔχασα πῶς δλα μὲ ἀπατοῦν ἀπόψη καὶ τὰ πρόσωπα, καὶ οἱ ἥχοι, καὶ στὸ τέλος τὰ λόγια. Μὰ ποιὸς μποροῦσε νὰ φαντασθῇ, ἀγαπητοί μου μουσαριόει, πῶς καὶ τὰ λόγια ἀκόμα μποροῦν νὰ φοροῦν τόσες συχαμερὲς μάσκες. Ξακολούθησε τὸ χωρατό σου, τραγουδιστή !

**Ο ΜΑΣΚΑΡΕΜΕΝΟΣ** ( Τραγουδεῖ ). « Στ' ὅλόμαυρο ἕάθος τῆς καρδιᾶς μου θὰ στήσω τὸ θρόνο σου, ὁ Σατανᾶ. Στ' ὅλόμαυρο βάθος τῆς σκέψης θὰ στήσω τὸ θρόνο σου, ὁ Σατανᾶ. — Θείε,— ἀθανατε,— πανίσχυρε, ἡ ψυχὴ τοῦ Λορέντζου σου ἀνήκει γιὰ πάντα, ἡ ψυχὴ τοῦ εὐτυχισμένου τοῦ τρελλοῦ Λορέντζο ». ( Χειροκροτήματα, χάκανα ).

**ΦΩΝΕΣ** — Μπράβο, Λορέντζο ! Μπράβο ! Μπράβο !

— « Ο Λορέντζο εἶναι ὑποτελής τοῦ Σατανᾶ !

— "Ας γονατίσωμε, Λορέντζο !

— « Ο Λορέντζο ντὶ Σπαντάρο εἶναι ὑποτελής τοῦ Σατανᾶ.

— Μπράβο ! Μπράβο !

**ΛΟΡΕΝΤΖΟ** ( Φωνάζει ). Σᾶς ἔξορκῶσα στὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, σινιόροι !

Μᾶς ἔγειλασαν δλους. Αὐτὸς δὲν εἶναι δ τραγουδιστής μου, αὐτὸς δὲν εἶναι δ Ρομονάλτο. Εἶναι κάποιος ἀγνωστος — τὸν ἔστειλε δῶ δ Σατανᾶς. Κάτι φριχτὸ συνέβηκε, σινιόροι !

**ΜΙΑ ΦΩΝΗ** Ψάλλε μας τὸ τραγούδι σου, Λορέντζο.

**ΔΕΥΤΕΡΗ ΦΩΝΗ** Μὲ τὸ στόμα σου ἔξιμησες τὸ Σατανᾶ, δούκα ντὶ Σπαντάρο.

**ΛΟΡΕΝΤΖΟ** ( Σφίγγοντας τὰ χέρια στὸ στῆθος ). Αὐτὸς εἶναι ἔνα φριχτὸ ψέμμα, σινιόροι. Σκεφθῆτε μονάχα, ἀγαπητοί μου ἔνοι, πῶς θὰ μποροῦσα ἐγὼ δ Λούκας Λορέντζο, ἵππότης τοῦ Ἀγίου Πνεύματος, γυιὸς Σταυροφόρου.....

**ΜΙΑ ΦΩΝΗ** Σοῦ εἴπε ἡ μάνα σου τίνος γυιὸς εἴσαι, Δούκα Λορέντζο ; ( Χάκανα. Απλώνοντας τὰ χέρια δ Λορέντζο κάτι θέλει νὰ εἰπῇ, μὰ τὰ λόγια του δὲν ἀπούγονται καὶ πιάνοντας μὲ τὰ χέρια του τὸ κεφάλι, ἀνεβαίνει τρέχοντας τὴ σκάλα. Φωνές : • Κάνετε δρόμο στὸ γυιὸ τοῦ έασιλῆα ! » Εμφανίζονται κι ἀλλες δυὸ **ΜΑΥΡΕΣ ΜΑΣΚΕΣ**.

**ΜΙΑ ΦΩΝΗ** Ποιοὶ εἶν' αὐτοί ; Εμεῖς εἴμασταν δλιγώτεροι.

**ΜΙΑ ΤΡΟΜΑΓΜΕΝΗ ΦΩΝΗ** "Ερχονται οἱ ἀκάλεστοι. "Ερχονται οἱ ἀκάλεστοι.

**ΤΡΙΤΗ ΦΩΝΗ** Πετοῦν πρὸς τὴ φωτιά. Βγάλτε τὴ μάσκα, σινιόρ. ( "Επιχειρεῖ νὰ τραβήξῃ τὴ μαύρη μάσκα ἀπ' τὸ πρόσωπο τὸ ἄγνωστου κι ἀναπηδάει γεμάτος τρόμο. Φωνάζει: Εἶναι δίχως μάσκα, σινιόροι. Ταραχή. "Ολα ντύνονται στὸ σκοτάδι, δις τόσο ἡ ἀγρια μουσικὴ ἀπομακρύνεται ξακολούθηντας νὰ παιζῃ ).

#### ΑΥΛΑΙΑ

## ΕΙΚΟΝΑ ΔΕΥΤΕΡΗ

Κάπον μαχριὰ φτάνοντας ἵχοι μονσικῆς, σμύγοντας μὲ τὰ οὐρλιάσματα καὶ τὰ σφυροίγματα τοῦ ἀγέρα, ποὺ βουτίζει τοιγύρω δπὸ τὸν πύργον καὶ γεμίζοντας τὴν ἀτμόσφαιρα μὲ μιὰ τρεμονλιαστὴ μελωδία.

Ἄρχαία βιβλιοθήκη στὸν πύργο τοῦ παλατιοῦ. Ἡ χαμηλὴ δούνη θύρα εἶναι μισάροιχτη, καὶ φάνονται τὰ σκαλοπάτια ποὺ τραβᾶτε πρὸς τὰ κάτω καὶ ἀκόμα κάποντας ἀπάνω πιὸ μαχριά. Θολωτά, βρασιά ταβάνια, μικρὰ παράθυρα μέσα σὲ βαθειὰ πέτρινα κοιλώματα, ἐδῶ κ' ἐκεῖ στοὺς τοίχους καὶ στὸ ταβάνι μερικοὶ ἵστοι ἀράχηνσ. Παντοῦ παλῆὰ μεγάλα βιβλία, στὸ πάτωμα, στὰ βρασιά σιδεροδεμένα σεντούκια, ἀπάνω σὲ μικρὰ ξύλινα ἀναλόγια. Μερικὰ μέρη τῶν τοίχων σηματίζοντα κοιλώματα καὶ χρησιμεύοντα γιὰ βιβλιοθήκες. Σκεπασμένα μὲ βρασιά παραπετάσματα.

Σ' ἔνα ἀπ' τὰ κλειστὰ σεντούκια, γεμάτο ἀπὸ κιτρινισμένα χαρτιά, πάνον σ' ἔνα χαμηλούτσικο σκαμνάκι κάθεται ὁ ΛΟΡΕΝΤΖΟ-κοντά του, πάνον σ' ἔνα τρίποδα στέκει ἔνα σιδερένιο φανάρι καὶ φύγει πότε δυνατὲς λουριδες φωτός, πότε μαύρους ἴσπιους ἀπ' τὶς πλευρές του. Λίγο καιρὸν ἐπικρατεῖ σιγαλιά : ἀκούγεται μόνον ἡ ἀπομακρυσμένη μονσικὴ καὶ τὸ ξεφύλλισμα τοῦ βιβλίου ποὺ φιλομετρᾶ ὁ ΛΟΡΕΝΤΖΟ. Εἶναι ντυμένος ἔπισι, δπως καὶ στὸν μπαλό.

**ΛΟΡΕΝΤΖΟ** ( 'Υψώνοντας τὸ κεφάλι ). Τί φριχτὸς ἀγέρας ποὺ εἰν' ἀπόψε ! Εἶναι ἡ τρίτη νύχτα ποὺ βουτίζει καὶ γίνεται ὀλοένα πιὸ δυνατός, καὶ μοιάζει τόσο φριχτὰ τὴ μονσικὴ τῶν σκέψεων μου. Οἱ φτωχὲς μου οἱ σκέψεις ! Πόσο ταραγμένα χτυποῦνται στὸ στενόχωρο αὐτὸ κοκαλένιο κουτάκι. Εἶναι λίγος καιρός, κι ὁ Λορέντζο ἥτανε ἔνα νέο παλληκάρι, καὶ νά, τώρα πέρασαν οἱ λίγες μέρες, κι ὁ ἥλιος δυὸ φορὲς μόνον ἔκαμε τὸ γύρο τῆς γῆς κι ἐκεῖνος εἶναι πιὰ γέρος, καὶ κάτω ἀπ' τὸ βάρος παράξενων δοκιμασιῶν, φριχτῆς ἀλήθειας, ἀνθρώπινων καὶ θεϊκῶν πραγμάτων, κυρτώνει ἡ νεανικὴ πλάτη. Φτωχέ, Λορέντζο ! Φτωχέ, Λορέντζο. ( Διαβάζει ).

**ΛΟΡΕΝΤΖΟ** ( 'Αφίνει γιὰ λίγο τὸ διάβασμα ). "Αν ὅλη ἡ ἀλήθεια ἔρισκεται μέσα σ' αὐτὰ τὰ κιτρινισμένα φύλλα, ποιὸς εἶναι λοιπὸν ὁ κυρίαρχος τοῦ κόσμου; ὁ Θεὸς ἢ ὁ Σατανᾶς; Καὶ ποιὸς εἴμ' ἐγώ, ποὺ ὀνόμαζα τὸν ἑαυτό μου Λορέντζο, Δούκα Σπαντάρο ; Εἶναι φριχτὴ ἡ ἀλήθεια τῶν ἀνθρώπινων πραγμάτων.

Είναι γεμάτη θλίψη ή νεανική μου ψυχή.

( Διαβάζει. Κατόπιν βάζει δίπλα τὰ φύλλα καὶ λέει ).

**ΑΟΡΕΝΤΖΟ** "Ωστε, είν" ἀλήθεια, μητέρα μου !

"Εγώ σὲ λογάριαζα σὰ μιὰ ἀγία, κι ὅρκιζόμουν στὴ μνήμη σου, κι' ἡταν τόσο σταμερὸς ὁ ὄρκος μου, σὰ νὰ ὅρκιζόμουν στὸ ίπποτικό μου ξίφος. Καὶ σύ, ἡ ἀγία μητέρα μου — σὺ εἰσουν ἡ ἐδωμένη ἐνὸς ἵπποκόμου, ἐνὸς μπενῷ καὶ λωποδύτη. Κι ὁ εὐγενικός μου πατέρας γυρίζοντας ἀπ' τὴν Παλαιστίνη γιὰ νὰ πεθάνῃ στὴν πατρικὴ φωληά, τὸ ἔμαθε αὐτὸς καὶ σὲ συγχώρησε — καὶ πῆρε στὸν τάφο τὸ τρομερὸ μυστικό. Τίνος γυιὸς εἶμαι λοιπόν, ὃ ἀγία μητέρα μου, γυιὸς ἐνὸς ἵπποτη, ποὺ πρόσφερε τὸ αἷμά του ὅλο γιὰ τὸν Κύριο, ἡ γυιὸς ἐνὸς βρωμεροῦ ἵπποκόμου, ἐνὸς αἰσχροῦ ἀπαταιώνα καὶ λωποδύτη, ποὺ κατάκλεψε τὸν ἀφέντη του τὴν ὥρα τῆς προσευχῆς του ; Φτωχὲ Λορέντζο ! Φτωχὲ Λορέντζο !

( Βυθίζεται σὲ σκέψεις. Στὴ σκάλα ἀκούγονται γοργά βήματα, καὶ στὴν κάμαρα μπαίνει τρεχάτος ὁ **ΑΟΡΕΝΤΖΟ** κρατῶντας μὲ τὰ χέρια τὸ κεφάλι, μὲ τὴν ἴδια στάση ποὺ ἐγκατέλειψε τὴ σάλα. Τραβῶντας τὰ χέρια ἀπ' τὸ πρόσωπο βλέπει τὸν καυσμένο Λορέντζο καὶ φωνάζει μὲ τρόμο :)

**Ο ΑΟΡΕΝΤΖΟ** ( Ποὺ μπῆκε ). — Ποιὸς είν" αὐτός ;

**Ο ΑΟΡΕΝΤΖΟ** ( Ποὺ ἤταν. Σηκώνεται μὲ φρίκη ). Ποιὸς είν" αὐτός ;

( **Ο ΑΟΡΕΝΤΖΟ** ποὺ μπῆκε ὅρμα κατεπάνω στὸ **ΑΟΡΕΝΤΖΟ** ποὺ ἤταν, καὶ ρίχνει κάτω τη φανάρι. "Η κάμαρα ἤταν ἀδύνατα φωτισμένη μόνο μ' ἐκεῖνο τὸ φῶς ποὺ ἐπεφτε ἀπ' τὴν ἀνοιχτὴ πόρτα. Γίνεται μιὰ σύντομη καὶ ὑπόκωφη πάλη καὶ τὰ δυὸ κορμά χωρίζονται ).

**Ο ΑΟΡΕΝΤΖΟ** ( Ποὺ μπῆκε ). Είναι πολὺ αὐθάδικο τ' ἀστεῖο σας, σινιόρ, Βγάλτε τὴ μάσκα ! Σᾶς διατάξω νὰ τὴν βγάλετε ἀμέσως γιατὶ ἀλοιῶς θὰ σᾶς ἀναγκάσω ἐγὼ νὰ τὸ κάνετε. Σᾶς ἔδωσα τὸ παλάτι μου μὰ δὲ σᾶς ἔδωσα καὶ τὸν ἑαυτό μου, καὶ πέρονοντας τὴ μορφή μου μὲ προσβάλλετε ἐμένα." Ενας μονάχα Λορέντζο ὑπάρχει, ἔνας μόνο είν" ὁ Δούκας ντὶ - Σπαντάρο — κι αὐτὸς είμ' ἐγώ. Κάτω τὴ μάσκα, σινιόρ ! ( Όρμα κατεπάνω του ).

**Ο ΑΟΡΕΝΤΖΟ** ( Ποὺ ἤταν. Μέ τρεμάμενη φωνή ). "Αν είσαι μόνο μιὰ φρικτὴ δύτασία ; σ' ἔξορκίζω στ' ὄνομα τοῦ 'Υψιστοῦ — Εξαφανίσουν. "Ενας μονάχα είν" ὁ Λορέντζο ὁ Δούκας ντὶ - Σπαντάρο, καὶ είμαι μόνον ἐγώ !

**Ο ΑΟΡΕΝΤΖΟ** ( Ποὺ μπῆκε. Μὲ λύσσα ). Κάτω τὴ μάσκα, σινιόρ ! Παραπολὺ καιρὸ πιὰ ἀνέχομαι τὴν ἀπρεπη ἀστειότητά σας, κ' ἡ ὑπομονὴ ἔξαντλήθηκε. Κάτω τὴ μάσκα, σινιόρ, ἡ τραβῆξτε τὸ ξίφος

φας—δ Λορέντζο ξέρει νὰ τιμωρήσῃ τὴν αὐθάδειά σας !  
**Ο ΛΟΡΕΝΤΖΟ** (Ποὺ ήταν). — Ἐν δύναμι τοῦ Κυρίου !

**Ο ΛΟΡΕΝΤΖΟ** (Ποὺ μπῆκε). — Ἐν δύναμι τοῦ Διαβόλου θέλεις νὰ πῆς δυστυχισμένε ! Τὸ ξῖφος σας, σινιόρ. Τὸ ξῖφος σας ! Ἀλοιῶς θὰ σᾶς ἀφίσω στὸν τόπο σὰν ἔνα σκυλὶ ποὺ ἔφταιξε.

**Ο ΛΟΡΕΝΤΖΟ** (Ποὺ ήταν). — Ἐν δύναμι τοῦ Κυρίου !

**Ο ΛΟΡΕΝΤΖΟ** (Ποὺ μπῆκε. Μὲ μανία). Τὸ ξῖφος σας, σινιόρ ! Τὸ ξῖφος !

(Στὸ μεσόφωτο ἀκούγεται τὸ σφύριγμα καὶ ὁ ηχος τῶν σπαθιῶν ποὺ συγκρούονται. Οἱ δύο **ΛΟΡΕΝΤΖΟ** ἐπιτίθενται μὲ λύσσα ὃ ἔνας ἔνατίον τοῦ ἄλλου, ἄλλος **ΛΟΡΕΝΤΖΟ ΠΟΥ ΜΠΗΚΕ** καταφανῶς χάνει δόλενα τὶς δυνάμεις του. Μικρὰ καὶ ὑπόκωφα ἐπιφωνήματα):

— Ἐν δύναμι τοῦ Κυρίου !

— Κάτω τὴ μάσκα !

— Μὲ σκότωσες Λορέντζο ! (Πέφτει καὶ πεθαίνει).

(Ο **ΛΟΡΕΝΤΖΟ** ἀκουμπάει τὸ πόδι ἀπάνω στὸ πτῶμα, καὶ σκουπίζοντας τὸ σπαθὶ μιλεῖ ἄξαφνα μελαγχολικὰ καὶ γλυκά).

**ΛΟΡΕΝΤΖΟ** Σᾶς λυποῦμαι, σινιόρ ἐμπροστή: ἀπὸ τὸ στιβαρό σας χέρι, ἀπ' τὴ δυνατή σας ἀνάσα, βλέπω πὼς εἴσαιστε νέος σὰν καὶ μένα. Μὰ τὸ λυπηρὸ εἶναι φτωχέ μου σινιόρ, ὅτι ὁ Λούκας Λορέντζο κονδάστηκε πιὰ νὰ γελᾶ μὲ τὰ νόστιμα ἀστεῖα τῶν μουσαφιρέων του. Κι ἔπεσες, νέε, τόσον ἄδοξα ; Θῦμα ἀξιοθρήνητο ἔνδος χοροῦ προσωπιδοφόρων, καὶ ὅμως σὲ λυπᾶμαι, κι ἀν ἥξερα ποὺ κάθεται ἡ μητέρα σου θὰ τῆς πίγαινα τὴ στερνή σου πνοή. Χαίρετε, σινιόρ.

(Φεύγει. Κάμποση ὥρα ἀπόλυτη σιγαλιά, κατόπιν δλα σκεπάζονται ἀπὸ ἔνα σκοτάδι καὶ οἱ ἥχοι τῆς ἀγριας μουσικῆς πλησιάζουν καὶ γίνονται πιὸ δυνατοί).

#### ΜΕΤΑΦΡ. Α. ΣΑΡΑΝΤΙΔΗ

#### ΑΥΛΑΙΑ

(ΣΤΟ ΑΚΟΛΟΥΘΟ ΤΕΥΧΟΣ ΤΕΛΕΙΩΝΕΙ)